ΣΗΜΕΙΑ

NZK

Σημεία

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Published by NZK, 2025.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

ΣΗΜΕΙΑ

First edition. July 25, 2025.

Written by Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

Εξώφυλλο:

Patty Jansen

Γραμματοσειρές εξωφύλλου:

Crimson (Sebastian Kosch)

Gowa (T. Christopher White)

για το σκοτάδι και τ' αστέρια,

που μοιάζουν γαλήνια

μέσα από Τον Κόμβο

Η Σάρωση

"Η Σάρωση. Ο ασταμάτητος εφιάλτης των κατοίκων της Σάμνας για τα τελευταία τουλάχιστον τριάντα χιλιάδες χρόνια. Και, τότε, ήταν που χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά η χάραξη με πέτρα επάνω σε πέτρα. Ποιος ξέρει για πόσο καιρό υπήρχε πριν από την ανακάλυψη της γραφής;

Κάτι σχετικό με τα κύτταρά μας και τη ραδιενέργεια γάμμα. Αυτή είναι η πιο επιστημονική και επίσημη εξήγηση που προέκυψε μετά από έρευνα και μελέτη χιλιάδων ετών. Όταν η Σάρωση πλησιάζει, πρέπει να σταματήσεις οτιδήποτε κι αν κάνεις. Να κλείσεις τα μάτια, να σκεπάσεις το σώμα σου με ό,τι μπορείς και να χαμηλώσεις το μεταβολισμό του σώματός σου όσο γίνεται περισσότερο. Κάποιες φορές νιώθεις τη Σάρωση να σε βρίσκει στο στομάχι. Άλλες φορές στα πόδια. Όταν αρχίζεις να τη νιώθεις σε όλο σου το σώμα, είναι κακό σημάδι. Δεν πρέπει να την αφήσεις να σε βρει.

Πάντα υπάρχει κάποια απώλεια μετά. Όταν ακούς τη Σάρωση έρχεται, ξέρεις ότι κάποιος θα πεθάνει. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να εύχεσαι να μην είσαι εσύ. Και, λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι η Σάρωση έρχεται κάθε μέρα, το μεσημέρι, όταν το άστρο Ημίας είναι πιο ψηλά στον ουρανό και πιο έντονος από όλη την υπόλοιπη ημέρα, γίνεται κατανοητό το πόσο ψυχοφθόρο είναι το συναίσθημα να ελπίζεις να πεθάνει ο διπλανός σου στη θέση σου.

Έχω εντοπίσει την πηγή του σήματος της Σάρωσης. Είναι παράξενο, αλλά πρόκειται για ένα συνηθισμένο δωμάτιο ξενοδοχείου, το οποίο μάλιστα λειτουργεί κανονικά εδώ και σαράντα τέσσερα χρόνια. Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει. Αλλά δεν τολμώ να πάρω μαζί μου τα δεδομένα που έχω συλλέξει όλα αυτά τα χρόνια κατά την αναζήτηση της πηγής του εφιάλτη της Σάμνας. Αν βρείτε τον ηχογράφο μου εδώ, μπροστά στην πόρτα του δωματίου, τότε δεν έχω επιστρέψει ακόμη. Πάρτε τον και ψάξτε κάποιον επιστήμονα που να μη φοβάται να ερευνήσει τη Σάρωση. Ίσως βρείτε ένα τρόπο να τη σταματήσετε. Δεν ξέρω τι με περιμένει εκεί μέσα. Αντίο."

Η Τεύτκρα πίεσε ξανά το πλήκτρο εγγραφής και η ηχογράφηση σταμάτησε. Έσκυψε με δυσκολία και ακούμπησε τον ηχογράφο της στο

δάπεδο, δίπλα στην πόρτα του δωματίου 404. Άπλωσε το κουρασμένο χέρι της μπροστά κι έσπρωξε την πόρτα. Προς έκπληξή της, η πόρτα άνοιξε εύκολα.

“Τι στο καλό συμβαίνει, πώς είναι δυνατόν να μη το έχει καταλάβει κανείς ως τώρα;” αναρωτήθηκε, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά τριγύρω.

Το προσωπικό του ξενοδοχείου, οι πελάτες, όλοι περπατούσαν ανέμελοι σα να μη συμβαίνει τίποτα. Η Τεύτκρα αντιλήφθηκε ξαφνικά πως, για όση ώρα ηχογραφούσε το μήνυμά της μπροστά στην πόρτα του δωματίου, οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι από κόσμο που απλά αγνοούσε την ύπαρξή της. Παρατήρησε όμως ότι κανένας δεν περνούσε από το διάδρομο στον οποίο βρισκόταν η ίδια, ούτε φαινόταν να ζει κανείς στα δωμάτια του συγκεκριμένου διαδρόμου.

“Θα τρελαθώ! Πρέπει οπωσδήποτε να μάθω!” φώναξε μέσα της και έσπρωξε την πόρτα μέχρι να ανοίξει εντελώς.

Παρόλο που περίμενε να αντικρίσει μια τρομακτική εικόνα που θα την έκανε να παγώσει από το φόβο της, αυτό που είδε μπροστά της μόλις έκανε ένα βήμα μέσα στο δωμάτιο ήταν μια συνηθισμένη κρεβατοκάμαρα ξενοδοχείου. Με εξαίρεση το ότι τα κρεβάτια ήταν γυμνά, χωρίς καν στρώματα, δεν υπήρχε κάτι άλλο παράξενο στο χώρο. Η Τεύτκρα δεν επαναπαύθηκε. Περπάτησε στις μύτες των ποδιών της κι έφτασε στο κέντρο του δωματίου. Είχε τεντωμένα τα αυτιά της, έτοιμη να τιναχτεί με τον παραμικρό θόρυβο κι ευχόταν να είχε φέρει μαζί της έστω ένα απλό πιστόλι.

Ένιωθε τα χέρια της πολύ κουρασμένα για να αμυνθεί σε μια μάχη σώμα με σώμα, αν χρειαζόταν. Από τα σαράντα εφτά της χρόνια, είχε ξοδέψει τα τριάντα δύο ερευνώντας τη Σάρωση. Ήταν η μεγάλη εμμονή της ζωής της, η μέγιστη θεωρία συνωμοσίας για εκείνη. Κι όταν, μια μέρα, ανακάλυψε την πηγή του σήματος, σηκώθηκε από το γραφείο της και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι είχε μεγαλώσει.

Δυσκολευόταν να αποφασίσει αν τελικά άξιζε που αφιέρωσε ολόκληρη τη νεαρή ηλικία της σε μία τρελή έρευνα. Αν δεν είχε ανακαλύψει ποτέ την προέλευση της Σάρωσης, ίσως να ήταν ήδη απογοητευμένη για τον τρόπο με τον οποίο έζησε. Στην πραγματικότητα, όμως, είχε καταφέρει το

ακατόρθωτο. Βρισκόταν σε ένα ξεχασμένο δωμάτιο ξενοδοχείου, με όλα τα στοιχεία να την οδηγούν στο κέντρο του και την αγωνία στο σβέρκο της να μεγαλώνει και να την ανατριχιάζει.

“Δεν είναι δυνατόν να έγινε λάθος. Ο εντοπιστής μου έχει ακρίβεια τετραγωνικού εκατοστού. Το σήμα έρχεται από το κέντρο της κρεβατοκάμαρας!” αναλογίστηκε η γυναίκα.

Και, όπως γίνεται πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, η διαίσθησή της ήταν σωστή. Η ίδια δεν το είχε καταλάβει αλλά, καθώς βάδιζε προς το κέντρο της κρεβατοκάμαρας, είχε περάσει μέσα από την πύλη μιας φαρδιάς, αόρατης κάψουλας. Και δεν μπορούσε να φανταστεί *τι* υπήρχε μέσα στην κάψουλα.

Έμεινε ακίνητη για λίγα δευτερόλεπτα. Της είχε φανεί πως για μια στιγμή άκουσε μια μυϊκή κίνηση που δεν ήταν δική της. Μέσα στην απόλυτη ησυχία, η κίνηση ξανακούστηκε. Τότε ήταν που η Τεύκρα είχε πλέον μετανιώσει ολοκληρωτικά που δεν είχε όπλο μαζί της. Οι μύες της αρχίσανε να συσπώνται, τα μάτια της να περιεργάζονται με μεγάλη ταχύτητα όλες τις γωνίες του δωματίου.

“Μη ταράζεσαι τέκνον μου” την τίναξε μια βαριά, ήρεμη, γέρικη αντρική φωνή που ήρθε ακριβώς από δίπλα της.

Από την τρομάρα της η Τεύκρα χτύπησε το κεφάλι της στο αόρατο τείχος της κάψουλας κι έπεσε στο πάτωμα σχεδόν λιπόθυμη. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, είχε συνέλθει και, πολεμώντας μερικούς πόνους στη μέση, σηκώθηκε στα γρήγορα όρθια. Προσπαθούσε να καταλάβει αν η φωνή που είχε ακούσει ήταν αποτέλεσμα της αγωνίας της ή αν κάποιος ήταν όντως εκεί, μαζί της.

“Μη πιστεύεις αυτό που βλέπεις και μη φοβάσαι αυτό που δεν βλέπεις” είπε η φωνή. Σοφία ανέδιδε η χροιά της. Το πλάσμα που μιλούσε δεν ήταν ένα συνηθισμένο αιμοδιψές τέρας, βγαλμένο από κάποια τυχαία ιστορία τρόμου. Θα μπορούσε να είναι ένας σοφός γέροντας, ένας μοναχός της Οσίας Κοιλάδας. Και, παρόλο που η όλη κατάσταση την είχε τρομοκρατήσει, η Τεύκρα ένιωσε ζεστασιά στο άκουσμα αυτής της φωνής.

“Δεν φοβάμαι” απάντησε εκείνη, ήρεμα κι αυθόρμητα. “Ποιος είσαι;”

Μπροστά στα μάτια της σχηματίστηκε η κάψουλα μέσα στην οποία βρισκόταν εδώ και λίγη ώρα. Εμφανίστηκε πολύ γρήγορα, σαν να έπεσε ξαφνικά από τον ουρανό χωρίς να κάνει θόρυβο.

"Γιατί δεν βλέπω εσένα;" ρώτησε καχύποπτη η Τεύτκρα.

"Είσαι έτοιμη να με αντικρίσεις;" ρώτησε η φωνή.

"Όχι" είπε με ειλικρίνεια η γυναίκα. "Αλλά εσύ ο ίδιος μου είπες να μη πιστεύω αυτό που βλέπω και να μη φοβάμαι αυτό που δεν βλέπω. Λοιπόν, δεν φοβήθηκα αυτό που δεν είδα. Καταλαβαίνω ότι είσαι νοήμων πλάσμα και υποθέτω πολύ ανώτερο από εμένα, ίσως κι από όλους τους κατοίκους της Σάμνας."

"Οι πολιτισμοί μας διαφέρουν τόσο, όσο οι λευκές τρύπες του πράσινου γαλαξία με τα αντικρουόμενα ανώτερα κβαντικά σύνολα σε ένα εκπίπτων ελλασονικό υποβαρυτόνιο." παρατήρησε το πλάσμα και συνέχισε τη σκέψη του. "Κι όμως, η αντίληψή σας περί ύπαρξης είναι εξαιρετικά σωστά διαμορφωμένη."

Η Τεύτκρα μισόκλεισε τα καταπράσινα μάτια της και σήκωσε τα φρύδια της, μπερδεμένη κι εντυπωσιασμένη.

"Κοίτα, δεν έχω ιδέα τι στα κομμάτια είπες μόλις τώρα, αλλά εμφανίσου σε παρακαλώ. Σε βρήκα. Νίκησα. Γι' αυτό, εμφανίσου."

Προς ικανοποίηση της επιθυμίας της Τεύτκρας, το πλάσμα τής επέτρεψε να το δει. Η γυναίκα είχε όντως νικήσει, σε σχέση με πολλούς άλλους που είχαν προσπαθήσει στο παρελθόν να εντοπίσουν την πηγή της Σάρωσης και όλοι τους είχαν αποτύχει. Μπροστά στα ανυπόμονα μάτια της άρχισε να εμφανίζεται σιγά-σιγά το σώμα του πλάσματος. Τέσσερα μικρά κόκκινα ατροφικά πόδια πρόβαλλαν επάνω στο χοντρό χαλί του δωματίου. Έμοιαζαν παρατημένα και αχρησιμοποίητα για πολύ καιρό. Είχαν κάτι το παράξενο αυτά τα πόδια. Το ένα έμοιαζε λίγο πιο μακρύ, το άλλο πιο φαρδύ. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς γινόταν.

Τα πόδια ήταν συνδεδεμένα σε ένα πλαδαρό, χοντρό στρογγυλό σώμα που αργά παρουσιαζόταν μπροστά της από κάτω προς τα επάνω. Λίγο πριν το λαιμό παρατήρησε τα χέρια του. Δύο μικρά λεπτά χέρια, αν και το ένα ήταν λίγο μακρύτερο από το άλλο, τόσο ισχνά όσο και τα πόδια του. Ό,τι

κι αν έκανε το πλάσμα σε εκείνο το παρατημένο δωμάτιο, σίγουρα δεν χρησιμοποιούσε τα παράξενα σχηματισμένα μέλη του.

Μόλις η αποκάλυψη ολοκληρώθηκε, η Τεύτκρα κοίταξε το αλλόκοτο πλάσμα που στεκόταν μπροστά της. Ένα κόκκινο σώμα με χέρια και πόδια που ήταν αδύνατο να λειτουργήσουν σωστά ή αρμονικά μεταξύ τους. Και, μετά από όλα αυτά, ένα παράξενα απλό κεφάλι. Στενό κρανίο -αν υπήρχε κρανίο ή και σκελετός ακόμα μέσα σε αυτό το σώμα- και κόκκινο χρώμα παντού, χωρίς πολλές λεπτομέρειες. Μόνο ένα μάτι έσπαγε τη μονοτονία του προσώπου του. Ένα ολοστρόγγυλο, φωτεινό κίτρινο μάτι.

"Τι είδους μάτια εκπέμπουν φως από μέσα τους;" αναρωτήθηκε η γυναίκα.

"Δεν είναι μάτι αυτό που βλέπεις παιδί μου. Είμαι εγώ." είπε το πλάσμα, διαβάζοντας και απαντώντας στη σκέψη της.

Και, τότε, η Τεύτκρα είδε καλύτερα και κατάλαβε.

Μύες. Κατακόκκινοι γυμνοί μύες, τοποθετημένοι σε πολλά στρώματα, σχημάτιζαν το σώμα του. Τοποθετημένοι. Αυτά τα κομμάτια δεν ήταν δικά του. Ολόκληρο το σώμα του ήταν σχηματισμένο -ή μάλλον όχι, ήταν συναρμολογημένο- από κομμάτια διαφορετικών μυών. Τα περισσότερα είχαν μείνει ανέπαφα κατά την αφαίρεσή τους από τα αρχικά σώματα και την προσθήκη τους στο σάρκινο συνονθύλευμα. Μικρά, λεπτά κομμάτια μαύρου τένοντα κρατούσαν τα τμήματα στις θέσεις τους, λειτουργώντας ως συνδέσεις.

"Απίστευτο!" μουρμούρισε έκπληκτη η γυναίκα. Σκέφτηκε τη δική της κατάσταση. Τους πόνους στα μπράτσα τα τελευταία δύο χρόνια και τα τσιμπήματα στη μέση της, που όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πλήθαιναν. Αναλογίστηκε τα δικά της παράπονα για τους πόνους της ηλικίας και, συγκρίνοντάς τα με τον πόνο που θα πρέπει να ένιωθε ένα πλάσμα σε αυτήν την κατάσταση, ξαφνικά ένιωσε ανακούφιση που είχε μόνο αυτά τα προβλήματα στα σαράντα εφτά της.

"Είμαι ο Νόβωνος" είπε. Στη φωνή του δεν διακρινόταν καμία δυσανασχέτηση για το σωματικό πόνο που αναπόφευκτα θα τον βασάνιζε.

Η Τεύτκρα παρατήρησε πως το πλάσμα δεν είχε στόμα. Παρόλο που το σώμα του αποτελούνταν αποκλειστικά από μύες -αφού τελικά είδε πως

δεν είχε καν δέρμα- οι μύες δεν ήταν σχηματισμένοι έτσι ώστε να αποδίδουν σωστά τα σωματικά χαρακτηριστικά των Σάμνυων. Δύο πόδια είχαν χρησιμοποιηθεί από το ίδιο άτομο, τα άλλα δύο ήταν διαφορετικά μεταξύ τους. Τα χέρια του το ίδιο. Το ένα ήταν γυναικείο, το άλλο παιδικό. Τί δουλειά μπορεί να έχει μια τόσο εξελιγμένη οντότητα μέσα σε ένα αηδιαστικό, άχρηστο σώμα, στην πιο ξεχασμένη άκρη του λευκού γαλαξία, στον πλανήτη Σάμνα;

"Αν δεν σου εξηγήσω, δεν πρόκειται να το μαντέψεις από μόνη σου" είπε ο Νόβωνος, διαβάζοντας για άλλη μια φορά το μυαλό της.

"Είμαι παιδί του Λαθύγγενου" είπε ο Νόβωνος και η Τεύτκρα αισθάνθηκε πως κάτι θα έπρεπε να της λέει αυτό το όνομα, αλλά δεν μπορούσε να προσδιορίσει τί. Άνοιξε το στόμα της για να ζητήσει διευκρινήσεις, αλλά την πρόλαβε.

"Η ιστορία της Σάμνας πηγαίνει πολύ πιο πίσω από την ανακάλυψη του φασματικού ρεύματος και του πρώτου τροχού." Χαμήλωσε, όσο μπορούσε, το κεφάλι του για να μιλήσει πιο κοντά στο πρόσωπο της γυναίκας.

"Η γέννησή μου δεν ήρθε πολύ μετά από τη δημιουργία της Σάμνας" είπε και η Τεύτκρα βούρκωσε. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, αλλά μια αποκάλυψη τέτοιους είδους δεν ήταν δυνατό να ακουστεί στα αυτιά της χωρίς συνέπειες.

"Το Λαθύγγενο" κατάφερε να βγάλει μερικές λέξεις από το στόμα της μετά από αρκετά δευτερόλεπτα σιωπής. "Ο Πρώτος Δράκοντας" είπε και περίμενε έκθαμβη.

"Ναι" επιβεβαίωσε τα λόγια της ο Νόβωνος. "Ο Δράκοντας Ο Μέγας. *Το Σκότος Που Υποφέρει.* Αυτός ήταν ο πατέρας μου. Και ήταν πολύ διαφορετικός από αυτό που περιγράφουν τα ελάχιστα κείμενα που μιλάνε για εκείνον στις μέρες σας."

Η Τεύτκρα ακόμα δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι το Λαθύγγενο είχε ζήσει στην πραγματικότητα. Οι συνομωσιολόγοι κάνανε λόγο για ένα μακρόστενο πλάσμα, όμοιο με σκαθάρι, με τριάντα κοφτερά πόδια και μάτια παντού κολλημένα επάνω στο σκληρό του κέλυφος.

"Η Εποχή Της Μάγισσας" ψιθύρισε εκείνη.

“Η μεταμόρφωση του Ορόφμεφ και η γέννηση του Λαθύγγενου” συμπλήρωσε ο Νόβωνος. “Στην αρχή της Σάμνας, μάγισσες και νάνοι περπατούσαν στα επίπεδά της, όταν η Σάμνα ήταν ακόμα ένας πολυεπίπεδος κόσμος, πριν γίνει σφαιρική.”

Την άφησε για λίγο να συνειδητοποιήσει όσα άκουσε, αν και θα χρειαζόταν πολύς καιρός για κάτι τέτοιο. Μετά, συνέχισε.

“Η γέννησή μου και η γέννηση των αδερφών μου, ο θάνατος του Λαθύγγενου και η τιμωρία της Μάγισσας ήταν οι πρώτες τραγωδίες της Σάμνας. Μέσα σε αυτές τις τραγωδίες μεγάλωσα. Είδα τα μέλη της Μάγισσας να κρέμονται, φρεσκοκομμένα ακόμη, από το μεγάλο πύργο του Φεργκρίμ του Σφυρηλατητού. Είδα τους νάνους και τους γνώμους να χτίζουν κάστρα, πόλεις, χώρες και να δίνουν στη Σάμνα την ελπίδα που είχε από νωρίς στερηθεί. Για πολύ καιρό γυρνούσα και παρατηρούσα, εξόριστος από το έδαφος, όταν το όνομά μου ήταν ακόμα Ράρχτα.

Αργότερα, συνέχισα σε άλλα αστρικά συστήματα. Καταδικασμένος να μη μπορώ να ακουμπήσω σε έδαφος μέχρι να επιστρέψω για την εκδίκησή μου από όλες τις Μάγισσες, παρατηρούσα τους πολιτισμούς του λευκού γαλαξία. Και, αργότερα, του πράσινου γαλαξία και μετά ακόμα πιο πέρα. Για πολύ καιρό περιπλανιόμουν στο σύμπαν και μελετούσα οτιδήποτε εμφανιζόταν στην πορεία μου.”

“Και τελικά επέστρεψες και πήρες εκδίκηση από τις μάγισσες;” έκανε την εύλογη ερώτηση η Τεύτκρα.

“Όχι” είπε ο Νόβωνος και προσέφερε μια μικρή ανακούφιση στη γυναίκα.

“Το μίσος ξεθώριαζε όσο μάθαινα τον κόσμο γύρω μου. Όταν επέστρεψα, το έκανα για να σώσω τη Σάμνα.”

“Να τη σώσεις; Από τί;”

“Από την καταστροφή που έφερε η Μάγισσα, φυσικά. Από τη στιγμή που η Γρακμερβάνσρια αντιλήφθηκε ότι μπορούσε να αλλάζει τον κόσμο ανάλογα με τη θέλησή της, δεν ενδιαφερόταν ούτε για την ίδια της τη ζωή. Διέλυσε την ατμόσφαιρα της Σάμνας, το υπέδαφός της και το μαγνητικό

πεδίο της. Αυτό φάνηκε περισσότερο στα χρόνια που ακολούθησαν την τιμωρία της. Ήταν οι χειρότερες καταστροφές που είχε προκαλέσει.

Όταν εγκατέλειψα τη Σάμνα, είχε ήδη αρχίσει να μαζεύεται γύρω από τον εαυτό της. Η τροχιά της μεταβλήθηκε και πλησίασε πολύ στο άστρο της, τον Ημία. Οι νάνοι αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε όσες υπόγειες στοές είχαν μείνει ανέπαφες. Οι γνώμοι κρύφτηκαν μέσα στις λίμνες για να προστατευτούν από την ανυπόφορα μεγάλη θερμοκρασία. Οι τρύπες στο μαγνητικό πεδίο του πλανήτη αφήνανε τις κοσμικές ακτίνες του Σύμπαντος και τις υψηλές ακτίνες του Ημία να κατακαίνε τη βλάστηση, καμιά φορά και τις ίδιες τις πέτρες. Η Σάμνα πέθαινε κι εγώ την άφησα στη μοίρα της, εξοργισμένος και απογοητευμένος για όσα έζησα επάνω σε αυτήν. Το κατώτατο επίπεδο, όπου γεννήθηκαν οι παλιοί θεοί, χάθηκε και κρύφτηκε από τον κόσμο."

Τώρα είχε αρχίσει να βγαίνει λίγο νόημα για τη διαδικασία της Σάρωσης. Οι ακτίνες γάμμα, τις οποίες η ατμόσφαιρα της Σάμνας δεν ήταν έτοιμη να υποδεχτεί και οι επιστήμονες δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς αναπτύχθηκε η ζωή σε αυτόν τον πλανήτη με τις βλαβερές ακτίνες του Ημία παρούσες.

Η Τεύτκρα ήθελε ν' ακούσει κι άλλα για την ιστορία του Νόβωνου και της Σάμνας, αλλά την έκαιγε ακόμη η απάντηση στη Σάρωση.

"Ο πλανήτης υπάρχει χάρη στη Σάρωση, έτσι δεν είναι;" είπε, έχοντας βγάλει ένα βιαστικό συμπέρασμα από όσα άκουγε τόση ώρα.

"Όχι ακριβώς" είπε ο Νόβωνος. "Η ζωή στην πλανήτη θα υπάρχει για όσο θα υπάρχει η Σάρωση. Όταν επέστρεψα στη Σάμνα, είχα πια αποφασίσει να εγκαταλείψω την ιδέα της εκδίκησης. Ποιός ξέρει τι θα είχα κάνει αν είχα επιστρέψει θυμωμένος!" είπε και το λαμπερό κίτρινο μάτι του αναπόλησε τις παλιές μέρες για μια στιγμή.

"Είδα τη νέα μορφή του πλανήτη και κοίταξα τα καινούρια παιδιά του. Είδα την ελπίδα στις πράξεις τους. Οι απόγονοι των νάνων και των γνώμων είχαν δώσει στη Σάμνα την αρμονία και τη γαλήνη που της άξιζε. Και, παρά τις περιστασιακές διαμάχες σας, ο πολιτισμός σας δεν συγκρίνεται με το σκοτεινό κόσμο στον οποίο γεννήθηκα και μεγάλωσα. Ένιωσα ανέλπιστη

ηρεμία και χαρά που ξαναέβλεπα τον κόσμο μου. Και, βλέποντας το φριχτό περιβάλλον μέσα στο οποίο ήταν αναγκασμένα να ζούνε τα παιδιά της Σάμνας, αποφάσισα να τα προστατεύσω, όσος καιρός κι αν χρειαζόταν.

Η πρώτη μου θέση για τη Σάρωση ήταν η πιο ευαίσθητη περιοχή του μαγνητικού πεδίου, εκεί που τώρα βρίσκεται το νεκροταφείο των μοναχών της Οσίας Κοιλάδας. Καθώς η Σάμνα περιστρεφόταν και κατάφερνα να τη δυναμώσω σε κάποια σημεία, έπρεπε να μετακινούμαι σε νέα μέρη. Μέχρι που κατέληξα εδώ. Πήρα μια κάψουλα αορατότητας από τα εγκαταλελειμμένα εργαστήρια της Ράμνιας και βρίσκομαι εδώ για τα τελευταία τριάντα πέντε χρόνια."

"Πόσο καιρό εφαρμόζεις τη Σάρωση;" ρώτησε η Τεύκρα. Τώρα πια είχε συνηθίσει στην ιδέα της ύπαρξης του Νόβωνου και ένιωθε πως έπρεπε να μάθει κάποια συγκεκριμένα πράγματα για τη διαδικασία προστασίας της Σάμνας. Κάτι μέσα της έλεγε πως έπρεπε να μάθει. Δεν ήξερε το λόγο.

"Ξεκίνησα να προστατεύω τη Σάμνα πριν από δώδεκα εκατομμύρια χρόνια" είπε το πλάσμα κι η φωνή του ακουγόταν κουρασμένη. Όχι από το φριχτό του σώμα, αλλά από το χρόνο. Δώδεκα εκατομμύρια χρόνια Σάρωσης ήταν πολλά, ακόμα και για εκείνον.

Η Τεύκρα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει. Δεν μπορούσε να γνωρίζει πώς ήταν δυνατόν, αλλά το ένιωθε στην καρδιά της.

"Σου τελειώνει ο χρόνος, έτσι δεν είναι;" είπε με θλίψη. Λυπήθηκε το καημένο πλάσμα, που στη ζωή του είχε γνωρίσει μόνο φρίκη, πόνο και θάνατο κι όμως αποφάσισε να βοηθήσει τον πλανήτη που το είχε ουσιαστικά καταστρέψει.

"Σωστά. Όσο περισσότερο σαρώνω, τόσο εξασθενεί η ύπαρξή μου. Αυτό το μικρό μάτι που βλέπεις, κάποτε ήταν μεγάλο και ογκώδες, όπως ένα σύννεφο στον ουρανό.

Η Τεύκρα είχε πλέον καταλάβει ακριβώς τι έπρεπε να γίνει.

"Χρειάζεται να αντικατασταθείς. Αν δεν συνεχιστεί το έργο σου, σύντομα οι ακτίνες του άστρου θα διαλύσουν τα πλάσματα της Σάμνας και ο πλανήτης θα ερημώσει."

“Αυτό ίσως να μην είναι αλήθεια. Έχω λόγους να πιστεύω ότι θα δημιουργηθεί νέα ζωή στον πλανήτη, αν αυτός κάποτε ερημώσει” είπε ο Νόβωνος. Αν οι μύες στο πρόσωπό του ήταν σωστά τοποθετημένες, θα φαινόταν ο σκεπτικιστικός του μορφασμός. “Αλλά, η Σάμνα γέννησε επιτέλους παιδιά που ζούνε ευτυχισμένα επάνω της. Δεν χρειάζεται να ζούνε φοβισμένα, κρυμμένα κάτω από τη γη ή στο βυθό των λιμνών και των θαλασσών” είπε και έσκυψε ξανά προς το μέρος της. “Αν είχα δάκρια, θα έκλαιγα για τον πόνο που έζησε ο πλανήτης μέχρι να βρει τη γαλήνη. Τα παιδιά της Σάμνας πρέπει να παραμείνουν ευτυχισμένα, ελεύθερα. Για εκατομμύρια χρόνια αγωνίστηκαν επάνω σε ένα ταλαιπωρημένο, κατεστραμμένο κόσμο. Και, επιτέλους, έχετε ειρήνη. Δεν θα αφήσω να χαθεί αυτό.”

Κοίταξε εξεταστικά με το κίτρινο μάτι του την Τεύτκρα. Εκείνη είχε ήδη καταλάβει τί θα ακολουθούσε, αλλά δίσταζε να κάνει η ίδια το πρώτο βήμα.

“Ξέρεις τι πρέπει να συμβεί, έτσι δεν είναι;” ρώτησε ο Νόβωνος.

Η Τεύτκρα κοίταξε βαθιά, μέσα στην κίτρινη λάμψη της αλλόκοτης οντότητας.

“Είμαι έτοιμη” είπε τελικά. “Πιθανότατα λέω ψέματα, αλλά μόνο έτσι μπορώ να το αποφασίσω. Κάνε ό,τι χρειάζεται να γίνει. Είμαι έτοιμη.”

Απαλά κύματα αισιοδοξίας και χαράς πλημμύρισαν το δωμάτιο. Δεν μπορούσε να εξηγήσει το πώς, αλλά ένιωθε ότι αυτή η ατμόσφαιρα αναδυόταν από το Νόβωνο. Να ήταν από το σώμα του; Από το παράξενο μάτι του; Δεν ήξερε.

Ο Νόβωνος έγειρε για μια τελευταία φορά προς το μέρος της. Το μάτι του έλαμπε περισσότερο τώρα. Μια άγνωστη δύναμη την έσπρωξε να κοιτάξει μέσα του με μεγαλύτερη προσοχή. Μπορούσε να ακούσει κάτι που έμοιαζε με μικροφωνισμό από μακριά, μόλις που ακουγόταν. Το λαμπερό, κίτρινο μάτι μετακινήθηκε γύρω από τον άξονά του, σα να περιστρέφονταν. Ναι, περιστρέφονταν. Ξεκίνησε αργά, αυξάνοντας διαρκώς ταχύτητα. Ο μικροφωνισμός δυνάμωνε στα αυτιά της Τεύτκρας. Αλλά, αντί να προσπαθήσει να τον απωθήσει, εκείνη τον άφησε να μπει μέσα της. Τα αυτιά της γεμίσανε από μια τσιριχτή συχνότητα που υπό κανονικές συνθήκες θα

της είχε καταστρέψει την ακοή. Το μάτι στριφογύριζε σα τρελό. Ο ήχος κάλυπτε όλο το χώρο γύρω της. Κι εκείνη με το βλέμμα πάντα προσηλωμένο στο κίτρινο μάτι.

Μέσα σε μια στιγμή ο κόσμος μπροστά στα μάτια της έλαμψε δυνατότερα από ποτέ. Οι μικροσκοπικοί ήχοι που έβγαιναν από τους νευρώνες του εγκεφάλου της, καθώς εκείνος μετατρέπονταν σε αγνή ενέργεια, ακουγόταν καθαρά και δυνατά γύρω της. Κανένας πίνακας δεν θα μπορούσε να αποτυπώσει τη μεταμόρφωση που λάμβανε χώρα σε εκείνο το δωμάτιο. Κανένας νους δεν θα κατόρθωνε να συλλάβει και να κατανοήσει τη διαδικασία της Έκλαμψης. Και, όταν η Τεύτκρα έγινε ενέργεια, η γνώση της Σάρωσης πέρασε μέσα της όπως η ροή της ζωής περνάει μέσα από την αναπόφευκτη σύλληψη ενός εμβρύου.

• • • •

“Ένωση. Πνευματική και σωματική, ολική ένωση. Το τίμημα της Σάρωσης.” συμπέρανε η Τεύτκρα.

Αυτή ήταν η αναπόφευκτη φρίκη της Σάρωσης. Το τίμημα. Η ενέργεια που χρειαζόταν για να προστατευτεί ο πλανήτης, απαιτούσε σώμα και πνεύμα. Το πνεύμα του Προστάτη και το σώμα της Σάμνας. Κάθε φορά που ένα μέρος από την ύπαρξη του Νόβωνου χανόταν, ένας κάτοικος της Σάμνας πέθαινε. Η θυσία καθήκοντος για το σώμα και το πνεύμα. Η απρόβλεπτη συνέπεια της προστασίας, η φρικιαστική ένωση των δύο στοιχείων. Οι μύες που κάλυπταν το Νόβωνο δεν είχαν αφαιρεθεί ούτε τοποθετηθεί επάνω του. Με κάθε ένα θάνατο από το σώμα της Σάμνας η γενετική πληροφορία του κατέληγε στην Πηγή. Το σώμα του Νόβωνου ήταν φτιαγμένο από τους νεκρούς της Σάρωσης. Ο αποτρόπαιος σχηματισμός τους, η απρόβλεπτη κατάληξή τους στην Πηγή ήταν το τίμημα της προστασίας. Και ο Προστάτης της Σάμνας το άντεχε για δώδεκα εκατομμύρια χρόνια.

“Τώρα εσύ είσαι σαν εμένα. Μη με ψάξεις στις αναμνήσεις του Σύμπαντος. Οι θεοί δεν πηγαίνουν πουθενά όταν πεθάνουν.” Ο ύστατος λόγος του Νόβωνου, μια στιγμή πριν η πορεία του σβηστεί για πάντα από τον κόσμο.

Μέσα στο ξεχασμένο δωμάτιο 404, στον εγκαταλελειμμένο διάδρομο ενός συνηθισμένου ξενοδοχείου, η καταπράσινη λάμψη της Τεύτκρας γέμισε το χώρο.

Το αηδιαστικό σώμα είχε εξαφανιστεί. Το κίτρινο μάτι του Νόβωνου είχε χαθεί. Μόνο η Τεύτκρα είχε απομείνει, καταδικασμένη και δοξασμένη να προστατεύει τον κόσμο μέσα στον οποίο είχε μεγαλώσει τόσο γρήγορα. Και, τώρα, εντελώς ξαφνικά, η πορεία της είχε μόλις ξεκινήσει. Οι πόνοι δεν τη βασανίζανε πια. Τα προβλήματα της μέσης ηλικίας ήταν το ίδιο μεγάλα με τη σημασία που έδινε ο κόσμος στο παρατημένο δωμάτιο όλα αυτά τα χρόνια.

Αόρατη από τον κόσμο, έχοντας αφήσει τις αναμνήσεις της να χαθούν μέσα στη Λήθη του θανάτου της, ανέλαβε την προστασία της Σάμνας προσφέροντας τον εαυτό της ως διαρκή πνευματική θυσία για όσα εκατομμύρια χρόνια κι αν χρειαζόταν.

Ο Άντρας Ανάμεσα Στους Κόσμους (Πιθανότητα 1)

Πανκύρια Κόσμη. Έτσι αποφάσισε να το ονομάσει. Το φαινόμενο κατά το οποίο κάθε υπαρκτό συναντάται σε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις. Την ώρα που ο Τραϊανός εγκατέλειπε τον κόσμο του για να περάσει σε ένα καινούριο, μεγαλύτερο και περισσότερο επικίνδυνο σύμπαν δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα έβλεπε κι εκεί την κοπέλα του να πεθαίνει στην αγκαλιά του, από δικό του φταίξιμο για άλλη μία φορά.

Κι όταν προσχωρούσε στον τρίτο κόσμο, όπου τα σχήματα και τα χρώματα της ύλης είναι φτιαγμένα από τα παράλληλα συμπληρωματικά τους ανάλογα, δεν περίμενε πως ο Τραϊανός εκείνου του κόσμου θα ήταν ο μέγιστος και απόλυτος μονάρχης του σύμπαντος.

Τώρα, στο τέταρτο σύμπαν βρίσκεται ο Άντρας Ανάμεσα Στους Κόσμους. Στο προτελευταίο στάδιο της ύστατης πορείας του. Με το βλέμμα του στραμμένο στο κοσμομεταφορέα που σφίγγει γερά στην παλάμη του αναλογίζεται τα όσα είδε και έζησε πριν.

"Δεν πρόκειται να πάω παραπέρα" σκέφτηκε κουρασμένος. *"Δεν θα προχωρήσω άλλο. Το πέρασμα αφήνει σημάδια στο μυαλό. Θα μείνω, θα ζήσω και θα πεθάνω σε αυτόν τον τελευταίο κόσμο. Ας μην έφευγα ποτέ."*

Και, ανοίγοντας το κάλυμμα του κοσμομεταφορέα, ξήλωσε όλα τα καλώδια της συσκευής, αχρηστεύοντάς την. Έσπασε και πέταξε μακριά τον ηλιακό της συσσωρευτή ενέργειας και δεν ενδιαφέρθηκε ούτε να απομνημονεύσει τις συντεταγμένες του δικού του κόσμου.

Το πεπρωμένο, όμως, είναι η στατιστικά βέβαιη πορεία των πιθανοτήτων. Και η πορεία του Τραϊανού είχε προορισθεί και προδιαγραφεί πολλές φορές κατά τη σύγκλιση των κόσμων. Την ίδια στιγμή στην οποία εκείνος κατέστρεφε τη δυνατότητά δραπέτευσής του στο επόμενο σύμπαν, το χωροχρονικό ιδεώδες συμπλήρωνε το υπόλοιπο εκείνης της στιγμιαίας, μοναδικής εξίσωσης. Έτσι, όταν μετά από δύο χρόνια ο Τραϊανός συνάντησε

μια πύλη, μια λευκή τρύπα, στην άκρη του επίπεδου εκείνου κόσμου, δέχθηκε την πρόκληση της πορείας του και πέρασε μέσα.

Και τότε αντιλήφθηκε το νόημα των κόσμων στους οποίους περιπλανήθηκε. Η δοκιμή του είχε αποτύχει ως προς το προαποφασισθέν ζητούμενό της, αλλά είχε πετύχει ως προς την ίδια την ουσία του πειράματος. Για δώδεκα χρόνια ήταν παγιδευμένος ανάμεσα στα σύμπαντα και παράλληλα μέσα στον ίδιο του τον εαυτό. Διότι, την ώρα που ο επιστήμονας αναζητά ένα κόσμο μακρινό, παράλληλο με το δικό του, η πραγματικότητα τον θέτει σε πολλούς κόσμους μέσα στην ίδια του την υλική ύπαρξη. Για δώδεκα χρόνια περιπλανιόταν ο Τραϊανός μέσα στις συμπαγείς μνήμες του μυαλού του. Μετά από την ένατη διάσταση, τα τεμνόμενα-εμφωλευμένα σύμπαντα είναι απλώς μία ακόμη βαρετή σταθερά στις φυσικές εξισώσεις. Για εκείνον, όμως, ήταν ένα σημαντικό και μεγάλο μέρος από τη ζωή του. Έζησε μέσα στον εαυτό του. Πέθανε μέσα στο σώμα του.

Και, στη στιγμή του τέλους, πέρασε στον τελευταίο κόσμο, στο ύστατο εξωσυμπαντικό περιβάλλον και στην ύψιστη μαθηματική διάσταση. Μπορούσε να δει όλους τους κόσμους, μέσα και έξω από τις πιθανότητες του εαυτού του. Κατάφερε επιτέλους να νιώσει την αίσθηση του πραγματικού απείρου. Ως παμπίθανη ενέργεια ήταν τώρα πια ο Τραϊανός. Χωρίς εξωτερικό ή εσωτερικό κέλυφος. Χωρίς νέα πορεία.

Ως μέρος της ενιαίας κτίσης και αναφαίρετο στοιχείο της ύπαρξης έγινε, ζει και θα ζήσει ο Άντρας Ανάμεσα Στους Κόσμους.

Καλέστε Το Σκότος

"Καλέστε το σκότος, καλέστε το σκότος. Αρπάχτε το και σφίξτε το κι ονειρευτείτε μέσα του. Το μεγαλείο του χαιρετίστε και το θρίαμβό του προσκυνήστε" έψελνε η χορωδία των μαγισσών, περπατώντας ανάμεσα στα φλεγόμενα ερείπια της πόλης Τρόιτ.

Ελάχιστοι περαστικοί επιβίωσαν από την εισβολή. Κι όσα άτομα είχαν απομείνει ζωντανά, φοβόταν να κουνηθούν ή να σηκωθούν από τα σημεία όπου οι εκρήξεις τα είχαν τινάξει, ώστε να μην τραβήξουν πάνω τους την προσοχή, μήπως και γλιτώσουν τις ζωές τους. Οι μάγισσες, πάντως, δεν έδειχναν να ενδιαφέρονται ποιοι έζησαν και ποιοι πέθαναν. Προσπερνούσαν πτώματα, φλόγες, ερείπια και παιδιά που έκλαιγαν τρομοκρατημένα.

"Ο ουρανός έγιανε, η Σάμνα επανήλθε. Καλέστε το σκότος να κυβερνήσει. Καλέστε το Τέλος, καλέστε το Μέλος. Από τα πέρατα του Σύμπαντος, καλέστε το Τόξο και το Βέλος."

Όσο οι μάγισσες έψελναν και προχωρούσαν προς το Μουσείο Πολιτικής Ιστορίας, τα σύννεφα που είχαν φέρει μαζί τους άλλαζαν μορφές και χρώματα, ώσπου άρπαξαν φωτιά κι απλώθηκαν σχηματίζοντας ένα μεγάλο μαύρο ιστό, σαν της αράχνης, απ' άκρη σ' άκρη στον ταλαιπωρημένο ουρανό της Σάμνας. Φτάνοντας στην πύλη του Μουσείου, οι μάγισσες ανατίναξαν με τα ξόρκια τους την πόρτα και συνέχισαν βιαστικά στο εσωτερικό του. Δεν χρειάστηκε να ψάξουν ανάμεσα στα εκθέματα, καθώς ήταν φανερό ότι γνώριζαν εξ' αρχής πού έπρεπε να κατευθυνθούν. Φτάσανε στο τμήμα Απόκρυφης Ιστορίας και περικύκλωσαν την Πέτρινη Μήτρα, ένα κατασκεύασμα σκαλισμένο στο σχήμα ενός μεγάλου αυγού, άγνωστης χρησιμότητας και σκοπού, μιας και πουθενά δεν σώζονταν κανένα σχετικό κείμενο και καμία αναφορά.

Για πολλούς αιώνες, στο εσωτερικό της Πέτρινης Μήτρας τίκτονταν το Πλάσμα. Μακριά από τα μάτια των Νεκρών Θεών, μακριά από τ' αυτιά και τα βλέμματα των ράμνων, των γνώμων και των νάνων. Κι ούτε ο ίδιος ο Λαθύγγενος δεν είχε ποτέ του μάθει για την Πέτρινη Μήτρα. Μοναχά μία γνώριζε, μοναχά εκείνη που έφτιαξε τη Μήτρα και της έδωσε κίνηση και

κίνητρο. Η Γρακμενβάνσρια η Σκοτεινή, η Απεχθέστατη, η Μητέρα Των Σκοτεινών Χρόνων, η Μεγάλη Μάγισσα της αρχαιότητας.

Οι μάγισσες σήκωσαν τα χέρια τους με τις παλάμες στραμμένες προς την Πέτρινη Μήτρα, λες και ικέτευαν εναγωνίως για κάποια ελεημοσύνη από την πλευρά του απεχθούς κατασκευάσματος.

"Καλούμε το σκότος, καλούμε το έρεβος. Ζητούμε την οδό εις την Άβυσσον, ποθούμε τη Μαύρη Πληγή που αναμένει στον Προορισμό μας" έψαλαν, πιο σιγά αυτή τη φορά.

Μόλις ξανάνοιξαν τα στόματά τους για να συνεχίσουν την ψαλμωδία, πάνω στο σκληρό κέλυφος της Πέτρινης Μήτρας άνοιξαν τρύπες και μέσα από κάθε τρύπα εκσφενδονίστηκε κάτι λεπτό, κάτι που σφύριζε καθώς τινάζονταν, σαν δερμάτινο μαστίγιο. Υπήρχε ένα για κάθε μάγισσα, ένα για την καρδιά της κάθε μάγισσας. Καθώς η κοφτερή άκρη διαπερνούσε με ορμή το στήθος και μπήγονταν στην καρδιά, οι μάγισσες βγάλαν ταυτόχρονα μια κραυγή, όχι από πόνο, όχι από ξάφνιασμα. Ήταν η κραυγή που συνοδεύει τον τρόμο, τον αναπόφευκτο τρόμο, εκείνον που πρόβαλλε σπάζοντας το πέτρινο αυγό από μέσα, που τίναζε αδέξια τα λεπτά πλοκάμια του, πετώντας και διαμελίζοντας τα πτώματα των μαγισσών ολόγυρα στο δωμάτιο.

"Χαράχ!" στρίγγλισε το Πλάσμα.

Χωρίς να νοιάζεται για το αίμα, για τα οστά και τα κομμάτια σάρκας που άφηνε στο διάβα του, βγήκε από την κατεστραμμένη πύλη του Μουσείου πατώντας με τα πλοκάμια του στο πάτωμα, στους τοίχους, και στα ταβάνια. Σταμάτησε όταν αισθάνθηκε πολλά μικρά καψίματα να λούζουν στο σώμα του. Ήταν ριπές λέιζερ που έπεφταν ασταμάτητα επάνω του. Ο στρατός είχε καταφτάσει για να αντιμετωπίσει την απειλή, μα κανένα από τα όπλα τους δεν μπορούσε να διαπεράσει το ακατανόητο δέρμα του.

Δεν έδωσε σημασία στις ριπές, ούτε στα άγνωστα πλάσματα που έτρεχαν πανικόβλητα γύρω του. Ο κόσμος που η Μάγισσα είχε εμφυτεύσει στις αναμνήσεις του ήταν διαφορετικός από εκείνον που παρατηρούσε τώρα γύρω του. Δεν νοιάζονταν για τα άγνωστα πράγματα του περιβάλλοντός του. Το ένστικτό του το ωθούσε προς ένα άλλο μέρος, ένα μέρος παλιό, πιο παλιό από οτιδήποτε άλλο υπήρχε στη Σάμνα εκείνη την ημέρα. Ξανακούνησε τα

πλοκάμια του και περπάτησε. Αγνοώντας κάθε βλέμμα που ήταν καρφωμένο πάνω του, όρμησε μπροστά τρέχοντας. Προχώρησε για μέρες, για εβδομάδες, για μήνες, χωρίς σταματημό. Και στο τέλος της διαδρομής πίσω του ακολουθούσαν όλες οι στρατιές της Σάμνας. Μπροστά του, όμως, έστεκε ο παλιός πύργος της Μεγάλης Μάγισσας, με τα κομμένα μέλη της ακόμη κρεμασμένα από τη στέγη του, σαπισμένα από τα χρόνια και χιλιοκαμένα από το Φως. Με ένα δυνατό σάλτο, το *Χαράχ* άφησε πίσω τις στρατιές του κόσμου, πέρασε από ένα παράθυρο και κρύφτηκε στο εσωτερικό του πύργου. Το Δαιμονόσπερμα είχε μόλις επιστρέψει στη μήτρα που το γέννησε.

Αποστολή Στον Άρη (Πιθανότητα 1)

Το οξυγόνο δεν είναι το σημαντικότερο στοιχείο για την επιβίωση μιας διαστημικής αποστολής. Από την πρώτη της ακόμη απόπειρα πλανητικής αποίκησης, η Γη κατάλαβε ότι αυτό που απαιτούνταν για να καταφέρουν οι άνθρωποι να διατηρήσουν εξωγήινες αποικίες ήταν η ψυχραιμία.

Το πρώτο κρούσμα παράνοιας εμφανίστηκε το καλοκαίρι του γήινου έτους 2038 στην πρώτη αποικία που κατόρθωσαν να στήσουν οι άνθρωποι στον πλανήτη Άρη. Ο Δημήτριος Ρίθμος, γεωλόγος-γεωπόνος με ειδικότητα στη ζιζανιολογία, είχε αναλάβει τη μελέτη του εδάφους και του υπεδάφους στην πρώτη εβδομάδα της νέας του ζωής, όταν η αποστολή έφτασε στον προορισμό της, στον κρατήρα Ελλάς στις 10 Δεκεμβρίου 2037. Σύμφωνα με τις ημερήσιες αναφορές της επιστημονικής ομάδας στο αρχηγείο της NASA, κατά τη διάρκεια της εβδομάδας εκείνης ήταν λιγομίλητος και ήσυχος. Στην τελευταία ημέρα της δεύτερης εβδομάδας, καθώς διαχειρίζονταν την οργάνωση των θερμοκηπίων και κατά τη μεταφορά τους έξω από την κάψουλα προσεδάφισης, έφυγε από το πόστο του και πήρε τέσσερις ασπιρίνες από το φαρμακείο της κάψουλας. Το γεγονός δεν έγινε αντιληπτό από κανένα μέλος της ομάδας, αλλά καταγράφηκε από τις κάμερες παρακολούθησης στο εσωτερικό της κάψουλας προσεδάφισης.

Για τις επόμενες τριάντα τέσσερις ημέρες δεν παρατηρήθηκε τίποτα το ασυνήθιστο στη συμπεριφορά του Ρίθμου. Ωστόσο, στις 27 Ιανουαρίου 2038, από τη στιγμή που τον ξύπνησε το αυτόματο σύστημα αφύπνισης, ο άντρας παρέμεινε για τέσσερα λεπτά ξαπλωμένος στο κρεββάτι του, παρακάμπτοντας το πρωτόκολλο. Σε όλη τη διάρκεια του τετραλέπτου ήταν σιωπηλός και από τις κάμερες παρακολούθησης έγινε προφανές πως έκανε νευρικές κινήσεις με τη γλώσσα στο εσωτερικό του στόματός του. Σε δύο περιπτώσεις, η κάτω σιαγόνα του έτρεμε σαν να είχε πέσει απότομα η θερμοκρασία στον υπνοθάλαμο της κάψουλας. Μετά το πέρας του τετραλέπτου, ο Ρίθμος σηκώθηκε απότομα από το κρεββάτι του και φόρεσε τη στολή του. Σε όλη την υπόλοιπη ημέρα, ήταν ιδιαίτερα ομιλητικός και αποζητούσε διαρκώς ευκαιρίες για να συζητάει και να αστειεύεται με τα

υπόλοιπα μέλη της ομάδας, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να γίνει βάρος στα περισσότερα μέλη.

Την επόμενη ημέρα ο Ρίθμος ακολούθησε κανονικά το πρωτόκολλο αφύπνισης, σε αντίθεση με την προηγούμενη ημέρα. Είχε επανέλθει στην προηγούμενη συμπεριφορά του, στην οποία και παρέμεινε για σαράντα πέντε ημέρες, στο πέρας των οποίων άρχισε να εμφανίζει καθαρά σημάδια πνευματικού αποπροσανατολισμού. Για μία εβδομάδα δεν ανταποκρίνονταν στα καλέσματα των συναδέλφων του, ούτε στις εντολές των ανωτέρων του από το αρχηγείο της NASA, παρά μόνο αν το άλλο άτομο ανέβαζε αισθητά τον τόνο της φωνής του. Σύμφωνα με μια αναφορά της αστροβιολόγου της αποστολής, στις 23 Μαρτίου 2038 και κατά την εγκατάσταση φωτοβολταϊκού συστήματος στο υπόστεγο Ά4, ο Ρίθμος έσπασε τη σιωπή του και είπε μόνο τρεις λέξεις: "Ξεχάσαμε τα Χριστούγεννα".

Ο Ρίθμος διατάχθηκε στην 1η Απριλίου 2038 από το αρχηγείο της NASA να συναντάει τον ψυχίατρο της αποστολής κάθε πρωί αμέσως μετά από το ξύπνημα και κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί. Μετά από έξι ημέρες συναντήσεων, ο ψυχίατρος ανέφερε στο αρχηγείο πως ο Ρίθμος δεν είχε συνειδητοποιήσει τί θα σήμαινε για τη ζωή του η αποστολή στον Άρη και, μάλιστα, η προσωπική γνώμη του ψυχιάτρου ήταν πως *"Μόλις τώρα ξεκίνησε να συνειδητοποιεί ότι ήρθε εδώ για την υπόλοιπη ζωή του. Τώρα έχει αρχίσει να καταλαβαίνει τί έκανε. Και νομίζω ότι έχει τρομοκρατηθεί."*

Στην έβδομη ημέρα συναντήσεων, ο Δημήτριος Ρίθμος μπήκε στο ιατρείο κρατώντας μία σκαπάνη με την οποία έσπασε και άνοιξε το κεφάλι του ψυχιάτρου. Έπειτα μπήκε στα θερμοκήπια, άνοιξε τρύπες στα τοιχώματά τους και σκότωσε τα έξι άτομα που δούλευαν εκεί. Τέλος, έσπασε το σύστημα υποστήριξης, καταστρέφοντας έτσι το οξυγόνο σε όλους θαλάμους της μικρής αποικίας.

Εμβρόντητοι οι ελεγκτές στο αρχηγείο της NASA στη Γαία παρακολουθούσαν από τις κάμερες τον Ρίθμο ο οποίος έβγαλε το κράνος και τη στολή του, κάνοντας ημίγυμνος τα τελευταία του βήματα στην επιφάνεια του κόκκινου πλανήτη.

Φάντασμα

Μετά από πολλές εβδομάδες έρευνας και αναζήτησης, ο Κρείτος κατόρθωσε να εντοπίσει το μέρος όπου οι δαίμονες κρατούσαν αιχμάλωτη τη γυναίκα του. Ήταν ένα μικρό ξύλινο σπιτάκι, κρυμμένο βαθιά μέσα στο σκοτάδι μιας παγωμένης σπηλιάς, λίγο πριν την χιονισμένη κορυφή του όρους Πασίγετου.

Χωρίς να σκεφτεί, έσπρωξε την ξύλινη πόρτα και όρμησε μέσα. Τα πάντα στο εσωτερικό του σπιτιού ήταν τακτοποιημένα και καθαρά. Ζεστά, χοντρά χαλιά στο πάτωμα, αφράτοι καναπέδες και άνετες πολυθρόνες στο σαλόνι, τοποθετημένα μπροστά από ένα μεγάλο τζάκι στο οποίο ήδη έκαιγε μια δυνατή φωτιά. Τα πολύφωτα στο ταβάνι του σπιτιού ήταν πολλά και χάριζαν έντονο φως σε κάθε εκατοστό του σπιτιού. Τα έπιπλα ήταν παλιομοδίτικα, αλλά φαίνονταν σαν να είχαν μόλις βγει από το ξυλουργείο. Στην τραπεζαρία υπήρχε έτοιμο ζεστό φαγητό και πολλά μικρά κρύσταλλα κρέμονταν πάνω από το μεγάλο τραπέζι, χτυπώντας μεταξύ τους χαρούμενα, δίνοντας μια γιορτινή αίσθηση στο κατάφωτο σπίτι.

Ψάχνοντας ένα-ένα τα δωμάτια, ο Κρείτος κατάφερε να βρει τη γυναίκα του σε ένα από αυτά. Ήταν δεμένη σε έναν πέτρινο στύλο, πληγωμένη και φιμωμένη, αιμορραγώντας από τα μάτια της, το στόμα της και από πολλά άλλα σημεία. Το δωμάτιο στο οποίο κρατούνταν ήταν το μοναδικό σκοτεινό δωμάτιο του σπιτιού, και μόνο λίγο φως εισχωρούσε από ένα πάρα πολύ μικρό παράθυρο ψηλά στον τοίχο. Από πού μπορεί να έρχονταν εκείνο το φως, ο Κρείτος δεν μπορούσε να καταλάβει.

Μόλις προσπάθησε να λύσει τη γυναίκα του, εμφανίστηκαν οι δαίμονες και του είπαν πως, αν την ήθελε πίσω, θα έπρεπε να θυσιάσει τα συναισθήματά του για εκείνη. Κι όταν τους ρώτησε τί εννοούσαν, του εξήγησαν πως, αν έμενε για ένα χρόνο μέσα σε εκείνο το σπίτι, χωρίς να βγει ποτέ έξω και χωρίς να ανοίξει ποτέ την πόρτα του σκοτεινού δωματίου, τότε θα του επέτρεπαν να ελευθερώσει την γυναίκα του. Αν, όμως, παρενέβαινε τη συμφωνία, θα την σκοτώνανε.

Και ο Κρείτος συμφώνησε. Τόσο πολύ την ήθελε πίσω, που δεν πίστευε ότι τα συναισθήματά του για εκείνη θα επηρεάζονταν από την αναμονή.

Αλλά όσο περνούσε ο καιρός και οι μέρες γίνονταν εβδομάδες, τόσο τον τύφλωνε το δυνατό φως του σπιτιού. Κι όσο οι εβδομάδες γίνονταν μήνες, τόσο σιχαίνονταν το φαγητό που έβρισκε κάθε μέρα έτοιμο επάνω στο τραπέζι. Όταν έφτασε να περιμένει για μισό χρόνο, έσκισε τις πολυθρόνες και τους καναπέδες μανιασμένος, απελπισμένος να ξεσπάσει κάπου. Όταν είχαν απομείνει δύο μήνες για να κλείσει ο χρόνος, ο Κρείτος έσπασε και ξήλωσε όσα αντικείμενα μπορούσε και τα έκαψε στο τζάκι. Κι όταν απέμεινε ένας μόνο μήνας για να ξαναπάρει πίσω τη γυναίκα του, ο άντρας έπεσε σε κατατονία. Για να αντέξει τον πόνο του και να μην παραβεί τη συμφωνία, άφησε το μυαλό του και την καρδιά του να κλείσουν, να σβήσουν. Σαν άγαλμα πέρασε τον τελευταίο μήνα μέσα στο σπίτι. Απαθής κι αναίσθητος, άλλες φορές στέκονταν όρθιος και ακίνητος για ώρες μπροστά στην κλειστή πόρτα του σκοτεινού δωματίου κι άλλες φορές ξαπλωμένος δίπλα στο τζάκι. Στο μήνα εκείνο, ο Κρείτος δεν έφαγε και δεν ήπιε. Δεν μίλησε, δεν έκλαψε, δεν σκέφτηκε και δεν ένιωσε.

Και στην τελευταία μέρα του άγριου εκείνου χρόνου, περπάτησε σαν υπνωτισμένος μέχρι την πόρτα του σκοτεινού δωματίου και περίμενε. Κι όταν οι δαίμονες άνοιξαν την πόρτα και του ζήτησαν να μπει μέσα, ο Κρείτος ήταν αγνώριστος στα μάτια της γυναίκας του κι εκείνη στα δικά του. Κι όταν οι δαίμονες του δώσανε μαχαίρι για να κόψει τα σκοινιά της και τους άνοιξαν την εξώπορτα του σπιτιού για να φύγουν, εκείνος άφησε το μαχαίρι να πέσει στο πάτωμα και κάθισε δίπλα της, αμίλητος και ξένος.

Και, καθώς περνούσαν οι μέρες, οι φωνές της γυναίκας του, που τον ικέτευε να ξυπνήσει, γίνονταν όλο και πιο αδύναμες, όλο και πιο απελπισμένες. Κι όσο κι αν εκείνη προσπαθούσε να καλέσει τους δαίμονες για να τους βοηθήσουν, εκείνοι δεν ξαναφάνηκαν. Πέρασαν εβδομάδες ώσπου η γυναίκα να πεθάνει από την πείνα, δεμένη πάντα στον πέτρινο στύλο. Ο Κρείτος, όμως, άντεξε περισσότερο. Και, μέχρι να παραδοθεί και το δικό του πνεύμα, παρέμενε καθισμένος πλάι στο πτώμα της γυναίκας του, σαν πέτρινος στύλος κι εκείνος, προσποιούμενος τον ζωντανό, παρόλο που είχε ήδη σκοτώσει τον εαυτό του ένα χρόνο πριν, όταν δέχτηκε την καταραμένη εκείνη συμφωνία.

Μαριάννα

Αφήνοντας το άδειο κουτί από μπύρα να πέσει στο χώμα, η Μαριάννα κάθισε σε μία από τις κούνιες της παιδικής χαράς. Τα καστανοκόκκινα μαλλιά της, που της άρεσε να τα αφήνει λυμένα, την κάνανε να μοιάζει μέσα στη νύχτα με πένθιμο τριαντάφυλλο.

Λίγο πιο πέρα, σε μια άλλη κούνια, καθόταν η Δανάη. Προετοιμασμένη για αυτό που θα ερχόταν, αλλά και κάπως θυμωμένη για την κατάσταση που υπήρχε, κοίταζε υπομονετικά τα σύννεφα, που ίσα-ίσα διακρίνονταν χάρη στο φως του φεγγαριού. Ήξερε τι σκεφτόταν η Μαριάννα. Θα της το έλεγε ξανά. Την πρώτη φορά ήταν ξαφνικό και δύσκολο. Τώρα ήταν αναμενόμενο, αλλά δεν έπαψε να τις βασανίζει και τις δύο. Θα ήταν δύσκολο να την ξαναπληγώσει. Η Μαριάννα σήκωσε το βλέμμα της και χαμογέλασε ελαφρά στη Δανάη.

"Είσαι πολύ όμορφη κι απόψε" της είπε, περιμένοντας έστω και μία στοιχειώδη ανταπόκριση. Μετά από εκείνο το βράδυ, πριν από τέσσερις μέρες, που της αποκαλύφθηκε για πρώτη φορά, δεν περίμενε ευχάριστη αντιμετώπιση.

Η Δανάη δεν της απάντησε. Αναστέναξε, όμως, ως ένδειξη ότι είχε καταλάβει και πως δεν της ήταν ευχάριστο αυτό που γινόταν. Τώρα στο πρόσωπό της υπήρχε το βλέμμα της απογοήτευσης. Η Μαριάννα αποφάσισε ότι θα συνέχιζε αυτό που ξεκίνησε πριν από τέσσερις μέρες. Η καρδιά της δεν ήθελε να έχει τέτοιου είδους πόνο μέσα της. Σηκώθηκε και πλησίασε τη Δανάη.

"Τι θέλεις να κάνουμε; Θέλεις να πάμε κάπου; Όπου θες εσύ!"

Της χαμογέλασε για να την κάνει να νιώσει ευχάριστα. Η Δανάη παρέμενε αμίλητη, κι όμως, τα μάτια της τρεμοπαίζανε. Η Μαριάννα γονάτισε μπροστά της.

"Να σου φέρω κάτι;" έκανε άλλη μια προσπάθεια. Η σιωπή είχε γίνει αφόρητη.

"Δεν θέλεις τίποτα;". Ένας λυγμός είχε ακουστεί στη φωνή της, ένδειξη των βασανισμένων συναισθημάτων της.

Τελικά, η Δανάη χαμήλωσε το βλέμμα και είδε δάκρια στο πρόσωπο της κοπέλας. Ήθελε να τελειώνει αυτή η ιστορία, ακόμη κι αν πλήγωνε τη Μαριάννα περισσότερο.

“Δεν είμαι σαν εσένα” της είπε ψύχραιμα.

Η καρδιά της Μαριάννας ένιωσε οδυνηρό, απέραντο σκοτάδι. Δεν ήθελε να το ακούσει αυτό. Το φοβόταν πολύ. Η απάντηση αυτή ήταν τελεσίδικη, δεν άφηνε κανένα περιθώριο για ελπίδες. Είχε μπροστά της την κοπέλα που αγαπούσε και ένιωσε πως δεν θα είναι μαζί της ποτέ. Έσκυψε το κεφάλι και έσφιξε τα χείλη της για να μην ακουστεί το κλάμα της. Η Δανάη δεν άντεξε να τη βλέπει σε αυτή την κατάσταση. Πήρε το κεφάλι της Μαριάννας στην αγκαλιά της και τη χάιδεψε για να την ηρεμήσει.

Όμως η Μαριάννα ένιωσε χειρότερα. Ήξερε ότι το χάδι που ένιωθε ήταν συμπονετικό, ίσως φιλικό. Δεν ήταν ερωτικό. Σηκώθηκε όρθια και κοίταξε τη Δανάη με αποφασιστικότητα. Δεν έκλαιγε πια, αλλά τα δάκρια από τα μάτια της δεν είχανε φύγει ακόμη. Η Δανάη σηκώθηκε κι εκείνη. Κοιταχτήκανε για λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα, η Μαριάννα αποφάσισε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια. Την αγαπούσε πολύ για να την εγκαταλείψει χωρίς να είναι απολύτως σίγουρη.

“Την πρώτη φορά είπες ότι δεν είσαι ερωτευμένη μαζί μου. Τώρα, λες ότι δεν είσαι σαν εμένα. Είναι η σειρά μου να σου πω τι νιώθω εγώ για σένα”.

Πέρασε τα χέρια της γύρω από τη μέση της Δανάης.

“Είμαι ερωτευμένη μαζί σου. Όταν σε κοιτάζω, νιώθω την ανάγκη να σε σφίξω στην αγκαλιά μου και να σε φιλάω. Όταν σε σκέφτομαι, ξέρω ότι θέλω να είμαστε μαζί. Θέλω να είμαι η κοπέλα σου, αυτή που θα σε φροντίζει και θα σε προστατεύει από ό,τι συμβεί. Θέλω να προσπαθήσω να σε κάνω ευτυχισμένη και να σου δείξω τι σημαίνεις για μένα”.

Πλησίασε τα χείλη της στα χείλη της Δανάης. Ήθελε να τη φιλήσει. Κι όμως, παρόλο που το ήθελε όσο τίποτα άλλο, δεν το έκανε. Δεν έπρεπε ούτε μια στιγμή να την αναγκάσει να κάνει κάτι. Μόνο την κοίταζε.

“Σ’ αγαπάω” της ψιθύρισε.

Η Δανάη ανατρίχιασε. Τα συναισθήματα που ένιωθε στα τελευταία δευτερόλεπτα ήταν πολύ έντονα. Έβλεπε στα μάτια της μια ερωτευμένη

κοπέλα. Ένιωθε την αγάπη της και τον έρωτά της στο δέρμα του δικού της προσώπου. Ήταν σα να την έκαιγε η αγάπη της Μαριάννας. Έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή. Τη φίλησε. Άνοιξε τα μάτια της. Η Μαριάννα κοιτούσε έκπληκτη. Κάτι προσπάθησε να πει, αλλά η Δανάη τη σταμάτησε:

"Μη μιλήσεις".

Την ξαναφίλησε. Πέρασε τα χέρια της γύρω από το λαιμό της Μαριάννας και φιληθήκανε ξανά. Και ξανά και ξανά. Την έσφιξε στην αγκαλιά της δυνατά, φοβήθηκε ξαφνικά μήπως τη χάσει.

"Σε θέλω" ψιθύρισε η Δανάη, αναστενάζοντας, εκπέμποντας απρόσμενα ερωτική επιθυμία.

"Κι εγώ σε θέλω μωρό μου" μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της η Μαριάννα. Είχε ερεθιστεί τόσο πολύ που ακούστηκε σα να ήταν θυμωμένη.

Πέσανε στο χώμα, την ίδια στιγμή που τα σύννεφα καθάρισαν από τον ουρανό και το φεγγάρι φάνηκε ολόκληρο, κάνοντας τις κοπέλες να λάμπουν στο σκοτάδι, σαν σαν όνειρα στον κόσμο των παραμυθιών.

Από τα τρία βουνά της Ίστιρας Οροσειράς, το Κάρυο Όρος είχε τη μικρότερη -και την πιο ασήμαντη- ιστορία στις μνήμες όλων των κατοίκων της Σάμνας.

Το Μύριο Όρος ήταν γνωστό για τις πελώριες κρυστάλλινες στοές του, που ξεκινούσαν λίγο χαμηλότερα από την κορυφή και γλιστρούσαν απότομα προς τα κάτω για εκατοντάδες μέτρα, φτάνοντας ως τα ριζά του βουνού και, σε μερικές περιπτώσεις, κάτω από το βουνό. Οι αρχαίοι νάνοι είχαν χτίσει την τελευταία τους σιδερένια πόλη, την Ούρμαναπ, μέσα σ' εκείνες τις στοές στα χρόνια της Μετανάστευσης, όταν η γη έτρεμε παντού καθημερινά, το κλίμα σε όλες τις χώρες της Σάμνας είχε αναποδογυρίσει και οι φυλές απομονώθηκαν και αποτραβήχτηκαν η μία από την άλλη. Με τα χρόνια, η απομόνωση των φυλών επέφερε ψύχρα ανάμεσά τους, η οποία αργότερα μετατράπηκε σε απέχθεια και κάθε φυλή άρπαξε την ευκαιρία να αποδώσει ευθύνες για τα προβλήματά της σε όλες τις υπόλοιπες. Στην αρχή οι Νάνοι κατηγόρησαν τους Ράμνους επειδή είχαν κρατήσει τη Γυάλινη Λίμνη για τους ίδιους, αργότερα οι Ράμνοι κατηγόρησαν τους Γνώμους επειδή αφύπνησαν τους Σιδεροδράκοντες, ώσπου σε κάθε γωνία της Σάμνας οι πάντες κατηγορούσαν τους πάντες αλλά κανείς δεν ήξερε από πού να ζητήσει δικαίωση.

Στο Κύνιο Όρος δέσποζαν, σκαλισμένες πάνω στον γκρίζο βράχο, οι μορφές των Υψηλών Πατέρων της Σάμνας. Πέντε ηγέτες, ένας από κάθε φυλή του πλανήτη, κατόρθωσαν να ξεπεράσουν αιώνες αλληλοκατηγοριών και συγκρούσεων και να ενώσουν τους λαούς δίνοντας ζωή σε μία νέα εποχή ειρήνης, μέχρι που την μετέτρεψαν σε συνήθεια. Στις κηδείες τους μαζεύτηκε πολύς κόσμος, απ' όλες τις φυλές, για να τους αποχαιρετήσει πριν τους κλείσουν μέσα στον βράχο του βουνού.

Στο Κάρυο Όρος υπήρχε μια καμένη πλαγιά κι ένας πολύ μικρός ναός με τείχος γύρω-γύρω. Κι απ' όσο θυμόνταν όσοι ζούσαν στην πόλη Ίζνα, στους πρόποδες του Κάρυου Όρους, δεν γινόταν ποτέ τίποτα το σπουδαίο σ' εκείνον τον ναό. Ήταν απλά ένα απομεινάρι του παρελθόντος. Παρ' όλα

αυτά, υπήρχαν κάποιοι που είχαν αναλάβει εθελοντικά την προστασία του. Αν και από καιρό η δουλειά τους είχε καταλήξει να είναι περισσότερο επιτήρηση παρά προστασία, ο επίσημος τίτλος του εκάστοτε επιτηρητή ήταν παράδοση να λέγεται *Προστάτης* -άλλο ένα απομεινάρι του παρελθόντος. Πουθενά στα έγγραφα της Ίζμα ή της αρχαίας Ούρμαναπ δεν αναφερόταν κάποιου είδους υπηρεσία προστασίας του ναού. Η θέση απλά υπήρχε, ήταν ανέκαθεν εθελοντική και κάθε λίγες δεκαετίες ο εκάστοτε Προστάτης έδινε τη θέση του στον επόμενο ενδιαφερόμενο.

Κάποια μέρα ανέλαβε τη δουλειά η Έμτι, μια νεαρή κοπέλα από τη φυλή των Ράμνων. Η Έμτι είχε δείξει ενδιαφέρον για την καμένη πλαγιά και την ιστορία της από μικρή ηλικία, μιας και ήταν η μοναδική θέα από το παράθυρο του δωματίου της για πολλά χρόνια. Στην εφηβεία της συνήθιζε να παίρνει την ανηφόρα προς τον ναό κι όταν έφτανε εκεί καθόταν και συζητούσε με τον τότε Προστάτη. Από 'κείνον είχε μάθει για μια προφορική παράδοση που επιβίωνε ανάμεσα στους Προστάτες. Έλεγαν πως πριν από πολύ καιρό, στα αρχαία χρόνια, μια δυνατή καταιγίδα ρήμαξε την πλαγιά του βουνού. Κάποιοι άλλοι επέμεναν πως οι προ-προ-παππούδες τους άκουγαν από τους δικούς τους προ-προ-παππούδες να τους διηγούνται για μια θύελλα φωτός που είχε ξεσπάσει κάποτε στην πλαγιά κι από τότε ο κόσμος είχε αλλάξει. Δυσκολευόταν, ωστόσο, να τα πιστέψει, καθώς θεωρούσε πως η ιστορία δεν ήταν δυνατόν να ξεχάσει ένα γεγονός ικανό να αλλάξει τον κόσμο. Εντούτοις, όσο κι αν προσπάθησε να ψάξει πίσω στον χρόνο η Έμτι, πάντα κατέληγε σε φήμες και προσωπικές ερμηνείες, αδυνατώντας να φτάσει σε κάποια αντικειμενική πληροφορία. Αυτός ήταν κι ο λόγος που ζήτησε να είναι η επόμενη Προστάτιδα. Ήθελε να ζήσει από κοντά το μυστήριο της καμένης πλαγιάς, ελπίζοντας ότι με τον καιρό θα ανακάλυπτε κάτι περισσότερο από απαρχαιωμένες φήμες.

Ο χώρος στον οποίο ζούσε ως Προστάτιδα ήταν ο ίδιος χώρος στον οποίο ζούσαν όλοι οι Προστάτες πριν από 'κείνη: μια μικρή ξύλινη καλύβα στο ανατολικό κομμάτι της καμένης πλαγιάς, στηριγμένη επάνω σε χοντρές κοφτερές πέτρες, βγαλμένες από τα σπλάχνα του βουνού. Στο εσωτερικό της υπήρχαν μόνο τα βασικά έπιπλα που χρειάζεται ένας Προστάτης για να

κοιμάται ανάμεσα στις περιπολίες: ένα κρεβάτι, ένα μικρό τραπεζάκι δίπλα στο κρεβάτι και μια ντουλάπα για ρούχα.

Στο δυτικό μέρος της καμένης περιοχής βρισκόταν ο ναός, όχι παραπάνω από εβδομήντα μέτρα μακριά από την καλύβα του Προστάτη. Το τείχος που τον περιέβαλλε δεν ήταν αρκετά ψηλό ώστε να τον κρύψει ολόκληρο. Ακόμη κι απ' το δωμάτιό της στην πόλη Ίζμα, η Έμτι μπορούσε να δει την τριγωνική, μυτερή, μαρμάρινη σκεπή του, που υψωνόταν απότομα προς τον ουρανό, σαν να βιαζόταν να ψηλώσει. Ο ναός ήταν ο μοναδικός σε ολόκληρο τον πλανήτη που είχε κατασκευαστεί προς τιμήν της Μαρμάρινης Βασίλισσας. Το όνομά της είχε ξεχαστεί για πάρα πολλές γενιές και μονάχα το άγαλμά της, επενδυμένο με αληθινό μεταξένιο χιτώνα, ραμμένο στο χέρι, είχε απομείνει από την κληρονομιά της.

Στο κεφάλι της Βασίλισσας δέσποζε ένα ασημένιο στέμμα που όμοιό του δεν βρισκόταν αλλού στον κόσμο. Διακριτικά λεπτό στο μπροστινό μέρος, πάνω από τα μάτια της, με ψηλές αψίδες στα πλαϊνά οι οποίες κατέληγαν σ' έναν στριφογυριστό δεσμό μεταξύ τους στο πίσω μέρος του κεφαλιού. *Χωρίς να καλύπτει την ακτινοβολία του προσώπου της, το ασημένιο στέμμα συμπλήρωνε τη λεπτεπίλεπτη προσωπικότητα της Βασίλισσας*, έτσι έγραφαν τουλάχιστον τα ελάχιστα αρχεία που σώζονταν στον ναό και αφορούσαν την ιστορία της κατασκευής του.

Το σκήπτρο στο χέρι της ήταν σφυρηλατημένο από συμπαγές ασήμι. Το λεπτοκαμωμένο κάτω άκρο του σχεδόν άγγιζε το μαρμάρινο πάτωμα του ναού. Το άλλο άκρο του ήταν διακοσμημένο περιμετρικά με μικρές γαλάζιες και πράσινες διαμαντένιες σφαίρες, όπως ακριβώς γινόταν με τα σκήπτρα των παλιών βασιλέων.

Ο θρόνος της είχε σκαλιστεί μονοκόμματος από ένα μεγάλο τεμάχιο αλγήνιου ασημιού κι έλαμπε σαν λευκή φλόγα όταν τον χτυπούσε το φως της ημέρας. Παρ' όλα αυτά, η κατασκευή του είχε διατηρηθεί απλή, ώστε να μην επισκιάζονται τα στοιχεία που προσέδιδαν προσωπικότητα στη Βασίλισσα.

Οι τοίχοι που στήριζαν τη σκεπή του ναού σχημάτιζαν μεταξύ τους ένα τρίγωνο. Σύμφωνα με τις παραδόσεις των Προστατών, το τρίγωνο αυτό -μαζί με τη σκεπή- είχε χτιστεί τελευταίο και πολύ αργότερα από τα

υπόλοιπα μέρη του ναού. Στο εσωτερικό του, στα δεξιά της εισόδου έστεκε μια ασημένια λεπτή βάση ύψους περίπου ενός μέτρου. Επάνω στη βάση στηριζόταν μια άσπρη μαρμάρινη όρβια. Στην ουσία επρόκειτο για μια άσπρη σφαίρα, όπως ήταν οι περισσότερες όρβιες, με τη διαφορά ότι εκείνη ήταν μαρμάρινη και όχι σιδερένια, γεγονός που μαρτυρούσε πως κι εκείνη, όπως και το άγαλμα, είχε ξεμείνει στον κόσμο από το αχνό παρελθόν. Εκτός από το άγαλμα και την όρβια, μέσα στον ναό υπήρχε μια μαρμάρινη μικρή βιβλιοθήκη, κατά κύριο λόγο άδεια. Μερικά αρχαία έγγραφα γέμιζαν τα επάνω ράφια της με λίγους, ακόμη πιο αρχαίους, παπύρους στα μεσαία ράφια και δύο ιστορικά βιβλία στο τελευταίο ράφι. Όλα ήταν γραμμένα στο χέρι από τους ίδιους τους Προστάτες και, με τον καιρό, ξεχάστηκαν ακόμη κι από 'κείνους.

Έξω από τα τείχη που περιέβαλλαν τον ναό, καθισμένη κάτω από μια κατακόκκινη πυκνόφυλλη θερσιά, η Έμτι περιεργαζόταν έναν μικρό ξύλινο κύλινδρο στα χέρια της. Δεν θυμόταν αν τον είχε φτιάξει η ίδια ή αν της τον είχαν δώσει παλιότερα. Θυμόταν όμως τη βροχή. Την πρώτη φορά που πήρε στα χέρια της τον ξύλινο κύλινδρο, γκρίζα σύννεφα είχαν γεμίσει τον ουρανό και δυνατές σταγόνες βροχής τη χτυπούσαν στο πρόσωπο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί περισσότερα.

Έστρεψε το βλέμμα προς τον ουρανό. Τα σύννεφα εκείνη την ημέρα ήταν ισχνά, έτοιμα να διαλυθούν. Η ησυχία δεν την έκανε να βαριέται. Πάντα υπήρχε ησυχία σε 'κείνο το μέρος. Της άρεσε αυτό. Έκλεισε τα μάτια της. Αναλογίστηκε πόσο διαφορετική ήταν η εποχή στην οποία ζούσε, σε σύγκριση με τα αρχαία χρόνια. Είχε διαβάσει για τους πολέμους και τα γεγονότα της αρχαιότητας, αλλά ήταν σαν να προσπαθούσε να διαβάσει κείμενα γραμμένα σε άγνωστες γλώσσες. Δεν μπορούσε να συλλάβει τη νοοτροπία των αρχαίων, ούτε να κατανοήσει τα κίνητρα και τα κατορθώματά τους. Και δεν ήταν η μόνη. Από τα ελάχιστα άτομα που ενδιαφέρθηκαν να συζητήσουν μαζί της για τα ιστορικά γεγονότα της Σάμνας, δεν βρήκε ούτε ένα που να καταφέρει να ερμηνεύσει την ιστορία με κατανοητό τρόπο. Νοιάζονταν μόνο για τη δική τους εποχή, την ηρεμία και τη μονοτονία στην οποία είχαν μάθει να ζουν για πολύ, πολύ καιρό. Είχαν σταθερότητα στην

καθημερινότητά τους, στις δουλειές τους και στις σκέψεις τους. Η αρχαία ιστορία ήταν παράξενη γι' αυτούς, σαν ένα χρώμα που τα μάτια τους δεν ήταν φτιαγμένα να βλέπουν. Τα αρχαία κείμενα του ναού μιλούσαν κι εκείνα για μια καταιγίδα που είχε καταστρέψει την πλαγιά. Όμως εκείνα τα κείμενα είχαν γραφτεί από τα ίδια άτομα που ξεκίνησαν τη διάδοση των προφορικών παραδόσεων κι έτσι η Έμτι βρήκε αντιθέσεις και διαφορετικές εκδοχές για την ιστορία ακόμη και μέσα στον ναό.

Απ' όλες τις αοριστίες και τους υποκειμενισμούς των κειμένων, η Έμτι κατόρθωσε μετά από καιρό να καταλήξει σ' ένα γενικό συμπέρασμα, το οποίο δεν έριχνε ιδιαίτερο φως στον προβληματισμό της, αλλά τουλάχιστον είχε μεγαλύτερη συνοχή απ' όσα είχε ακούσει παλιότερα.

"Κανείς δεν θυμάται πια τι είναι αυτό που άλλαξε όταν η Σάμνα άρχισε να τρέμει και οι λαοί μετανάστευσαν. Οι παλιοί θρύλοι μιλούν για τον ύπνο, ότι οι Σάμνιοι κοιμούνται διαφορετικά από τότε. Μια άλλη θεωρία λέει πως άλλαξε ολόκληρη η νοητική δραστηριότητά μας και πως το μυαλό μας λειτουργεί διαφορετικά. Πώς ήταν παλιά; Λείπει κάτι από τη σημερινή εποχή, ή μήπως έλλειπε κάτι τότε, από τα παλιά εκείνα χρόνια;"

Κάθε μεσημέρι ξυπνούσε και περιπολούσε, πρώτα έξω από το τείχος, μετά στον χώρο ανάμεσα στο τείχος και στον ναό και, τέλος, μέσα στον ναό. Έπειτα, καθόταν κάτω από την ίδια θερσιά, έπαιζε για λίγο με τον ξύλινο κύλινδρο και περίμενε τη νύχτα. Όταν το φως χαμήλωνε πολύ και τα φύλλα των δέντρων σκοτείνιαζαν κι έχαναν τα ξεχωριστά τους χρώματα, σηκωνόταν για μια σύντομη περιπολία κι ύστερα πήγαινε στην καλύβα της για να κοιμηθεί. Λίγες ώρες μετά τα μεσάνυχτα ξυπνούσε για τη βραδινή της περιπολία. Ξανπάπεφτε στο κρεβάτι πριν να ξημερώσει και κοιμόταν ώσπου να έρθει το μεσημέρι. Πάντα η ίδια διαδικασία.

Κάποια πράγματα στην πλαγιά είχαν αρχίσει να αλλάζουν πριν να αναλάβει τη δουλειά. Αρκετοί κάρυοι θάμνοι είχαν ξεπεταχτεί γύρω από το τείχος κι είχαν αρχίσει να το σκαρφαλώνουν. Επίσης, έξω από το τείχος είχαν από καιρό εμφανιστεί δέντρα ξανά, όπως θερσιές, κερασιές και λίγο γρασίδι σε τυχαία σημεία. Και στα χρόνια που η Έμτι δούλευε ως Προστάτιδα, η βλάστηση στην περιοχή είχε αυξηθεί ακόμη περισσότερο. Πολλά φυτά και

λίγα μικρά λουλούδια έκαναν την εμφάνισή τους στην εσωτερική μεριά του τείχους. Μάλιστα, κάποιες μέρες η Έμτι καθόταν αμίλητη και μπορούσε από μακριά να ακούσει έντομα που τριγύριζαν ανάμεσα στα λουλούδια. Η περιοχή ήταν πολύ διαφορετική απ' όταν την είχε παραλάβει.

Ακόμη κι ο ναός έμοιαζε διαφορετικός στις τελευταίες μέρες. Φαινόταν πιο άσπρος, πιο λαμπερός. Ίσως, βέβαια, να έμοιαζε έτσι χάρη στο φως της ημέρας, που γινόταν όλο και πιο έντονο και καθαρό στις τελευταίες εβδομάδες.

Άνοιξε τα μάτια της. Την είχε πάρει ο ύπνος και το σκοτάδι είχε πέσει από ώρα. Σηκώθηκε, άναψε τη μικρή δάδα που κουβαλούσε στο σακίδιό της κι έκανε μια σύντομη περιπολία μέσα στον ναό πριν επιστρέψει στην καλύβα της. Στάθηκε για λίγο μπροστά στο άγαλμα της Μαρμάρινης Βασίλισσας, όπως έκανε κάθε βράδυ πριν πάει για ύπνο.

"Πόσο τελειοποιημένη μπορεί να είναι μια μαρμάρινη γυναίκα" είπε μέσα της, όπως έλεγε κάθε φορά, παρατηρώντας την υψηλή, κομψή τέχνη με την οποία είχε σκαλιστεί η Βασίλισσα.

Υπό το χαμηλό, γαλάζιο φως της δάδας, το πρόσωπο του αγάλματος έδινε την ψευδαίσθηση της ζωντάνιας. Δεν έβρισκε λόγο να μείνει εκεί περισσότερο. Πριν φύγει, έριξε μια τελευταία ματιά στο σκήπτρο και στο στέμμα, όπως έκανε κάθε φορά. Η ασημένια τους λάμψη δεν πτοούνταν από το σκοτάδι. Παρατήρησε πως το σκήπτρο είχε χαμηλώσει κι άλλο. Για κάποιον λόγο, το σκήπτρο έμοιαζε με το πέρασμα των χρόνων να γλιστράει από το χέρι του αγάλματος και να κατεβαίνει πολύ αργά προς το πάτωμα. Από στιγμή σε στιγμή θα ακουμπούσε στο μάρμαρο.

"Ελπίζω να μην πέσει κάτω και σπάσει. Καλύτερα να πάω αύριο κάτω στην πόλη και να ειδοποιήσω τους τεχνίτες να έρθουν να το φτιάξουν" μουρμούρισε η Έμτι καθώς έβγαινε από τον ναό.

Μπήκε στην καλύβα της κι ακούμπησε τον ξύλινο κύλινδρο στο τραπεζάκι δίπλα στο κρεβάτι της, όπως έκανε κάθε φορά πριν κοιμηθεί. Έβγαλε τα ρούχα της και ξάπλωσε, με το βλέμμα καρφωμένο στο ξύλινο στολίδι. Είχε κάτι αυτό το κατασκεύασμα, κάτι που τη βοηθούσε να κοιμηθεί γρήγορα κι ανάλαφρα.

Λίγες ώρες μετά τα μεσάνυχτα ήρθε -όπως πάντα- ο ίδιος ρότδορας στο παράθυρό της και κελαηδούσε μέχρι να την ξυπνήσει. Ο ρότδορας εμφανίστηκε μερικούς μήνες αφότου η κοπέλα ανέλαβε τη δουλειά στον ναό. Εκείνον τον καιρό είχαν ξεπεταχτεί λίγες γλυκομηλιές κοντά στην κόκκινη θερσιά κι εκεί το πουλί έφτιαξε τη φωλιά του. Δεν ήταν η μελωδία του, αλλά η έντασή της που την ανάγκαζε να σηκωθεί από το κρεβάτι κάθε φορά. Ντύθηκε, πήρε το σακίδιό της και τον ξύλινο κύλινδρο και ξεκίνησε για άλλη μια περιπολία. Αργότερα, επέστρεψε στο κρεβάτι της πριν βγει το πρώτο φως της ημέρας και ξανακοιμήθηκε.

Το μεσημέρι ο ίδιος ρότδορας ήταν και πάλι στο παράθυρό της, κελαηδώντας το ίδιο τραγούδι, όπως πάντα. Η Έμτι σηκώθηκε για τη μεσημεριανή της περιπολία. Πρώτα τελείωσε με τον έλεγχο έξω από το τείχος, όπως συνήθως. Οι κάρυοι θάμνοι ήταν στολισμένοι με μικρές, μαλακές άκρες από νεαρά ασημόχρωμα άνθη. Ήταν πολύ μικρά ακόμη, αλλά δεν θα μπορούσαν να είχαν εμφανιστεί τόσο γρήγορα. Θυμόταν καθαρά πως την προηγούμενη ημέρα οι θάμνοι δεν είχαν τίποτα επάνω τους. Λίγο αργότερα, καθώς βάδιζε προς την είσοδο του ναού, παρατήρησε πως το εξωτερικό του ήταν ακόμη πιο λαμπερό απ' ότι τις προηγούμενες εβδομάδες. Κοίταξε προς τον ουρανό και, πράγματι, το φως ήταν πιο δυνατό και πιο λευκό από κάθε άλλη φορά. Μόλις μπήκε στο εσωτερικό του κτίσματος, αμέσως στράφηκε στην όρβια. Δεν εντόπισε τίποτα το ασυνήθιστο. Ψηλάφισε ολόκληρη την επιφάνειά της αλλά έπιασε το ίδιο κρύο, σκληρό μάρμαρο που έπιανε πάντα. Μόλις βεβαιώθηκε για την ασφάλεια της όρβιας, η Έμτι έτρεξε και στάθηκε μπροστά στο άγαλμα. Παρατήρησε με προσοχή όλες του τις μεριές. Τα πάντα φαίνονταν να βρίσκονται στη συνηθισμένη τους κατάσταση. Ακόμη και το ασημένιο σκήπτρο στο χέρι της Βασίλισσας συνέχιζε ακάθεκτο την καθοδική του πορεία. Τώρα πια απείχε λιγότερο από μισό χιλιοστό για να ακουμπήσει το πάτωμα.

Ανακουφισμένη, αλλά όχι καθησυχασμένη, έκανε τον γύρο στο υπόλοιπο εσωτερικό του ναού μέχρι να βεβαιωθεί πως τίποτα δεν είχε αλλάξει. Λίγα λεπτά μετά, στεκόταν στο κατώφλι της εισόδου, ατενίζοντας τον ορίζοντα πέρα από το βουνό. Το χρώμα του ουρανού ήταν ασυνήθιστα

άσπρο. Μετά βίας μπορούσε το μάτι να διακρίνει μερικά γαλάζια τμήματα, διασκορπισμένα μέσα στη λευκή λάμψη. Έκανε ένα βήμα μπροστά και βρέθηκε έξω από τον ναό, ώστε να παρατηρήσει μεγαλύτερο μέρος του ουρανού. Όσο τον κοίταζε, τόσο είχε την αίσθηση ότι τ' αυτιά της είχαν συλλάβει κάποιον πολύ χαμηλό, άγνωστο ήχο. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να επικεντρώσει όλη της την προσοχή στον ήχο που νόμιζε ότι ακουγόταν.

Για μια στιγμή αισθάνθηκε το σώμα της να χάνει το βάρος του και να σηκώνεται από το έδαφος. Έχοντας τα μάτια κλειστά δεν μπορούσε να γνωρίζει αν όντως αιωρούνταν ή αν ήταν απλά ένα παιχνίδι του μυαλού της. Η καρδιά της ήταν γεμάτη ένταση. Μπορούσε να μυρίσει την απαλή, φρέσκια αύρα από τα άνθη των θάμνων. Αν και κανονικά θα χρειάζονταν εβδομάδες, τα κάρυα άνθη είχαν κιόλας ανοίξει και το περιεχόμενό τους πλημμύριζε την πλαγιά. Ένας σύντομος σκληρός ήχος ακούστηκε από πίσω της, μέσα στον ναό. Ένιωσε κάποιου είδους έκσταση να εισβάλλει στις αισθήσεις της.

"Επιτέλους!" αναφώνησε μια ανακουφισμένη, χαρούμενη φωνή στο εσωτερικό του ναού.

Η Έμτι άνοιξε τα μάτια της. Το βάρος του σώματός της είχε επανέλθει και τα πόδια της πατούσαν σταθερά στο έδαφος. Η μυρωδιά των ανθών ήταν ακόμη εκεί. Έστρεψε το βλέμμα πάνω από τον ώμο της και κοίταξε άναυδη προς τα πίσω.

Το άγαλμα είχε στρίψει το κεφάλι του και την κοίταζε με χαμόγελο. Το μαρμάρινο πρόσωπό του έμοιαζε ζωντανό και ζεστό. Το χρώμα του δέρματος είχε αρχίσει να αναδύεται στο μαρμάρινο κορμί του, κάτω από τον μεταξένιο χιτώνα του. Κάθε στιγμή που περνούσε, η όψη του αγάλματος υποχωρούσε και μια πραγματική, ζωντανή γυναίκα αναδυόταν από το κρύο μάρμαρο μπροστά στα μάτια της Έμτι.

Αποσβολωμένη η κοπέλα πλησίασε με δειλά βήματα τον μαρμάρινο θρόνο. Άνοιξε το στόμα της, αλλά ήταν αδύνατο να μιλήσει. Ήταν πολύ ξαφνιασμένη, αλλά καθόλου φοβισμένη. Το κάτω μέρος του σκήπτρου ακουμπούσε πια στο πάτωμα του ναού. Η μεταμόρφωση της αλλόκοτης

γυναίκας είχε πια ολοκληρωθεί. Ζωντανή στεκόταν μπροστά στην Έμτι η Αεμτιννέμτια, η Μαρμαρωμένη Βασίλισσα. Η λάμψη της έλουσε το εσωτερικό του ναού μ' ένα φως που για πολύ καιρό είχε χαθεί από τη Σάμνα.

Είχε σκούρα, καστανά μαλλιά, λεία και μακριά, ίσια ως το στήθος και ελαφρώς σπαστά στην κορυφή. Ίδιο χρώμα είχαν και τα λεπτεπίλεπτα, απαλά φρύδια που αγκάλιαζαν, σαν τρυφερά ελλειπτικά φωτοστέφανα, τα μάτια της. Τα χείλη της δεν ήταν ούτε ροζ ούτε κόκκινα. Έμοιαζαν να είχαν κλείσει μέσα τους το φως που έχει η αυγή λίγο πριν αναπνεύσει για πρώτη φορά, πριν το ξεκίνημα της ημέρας, ενώ την ίδια στιγμή υπήρχε μέσα τους λίγο από το λυκόφως που υποδέχεται τη νύχτα των χιονισμένων ψηλών βουνών.

Και, τέλος, τα μάτια της. Δύο καφετιές λάμψεις, διακριτικά κρυμμένες κάτω από τα φωτοστέφανα των φρυδιών της. Δύο καφετιές λάμψεις που μέσα τους κρατούσαν παγιδευμένο ένα φως παλιό, προερχόμενο από μια αρχαία, ξεχασμένη εποχή.

Η μορφή της Αεμτιννέμτιας είχε σταματήσει το μυαλό της Έμτι. Σκλαβωμένη από την παρουσία της, η κοπέλα την κοίταζε σαν υπνωτισμένη. Η Βασίλισσα χαμογέλασε. Άφησε το σκήπτρο από τα χέρια της και το στήριξε στο μπράτσο του θρόνου. Ύστερα, μ' ένα ακόμη πιο πλατύ χαμόγελο, άνοιξε τα χέρια της κι έκλεισε μέσα στην αγκαλιά της την κοπέλα.

"Επιτέλους, επέστρεψα!"

Η Έμτι δεν κατάφερε να ούτε βγάλει λέξη. Η Αεμτιννέμτια ήξερε πως η κοπέλα ήταν μπερδεμένη, αλλά δεν ήταν ακόμη ώρα για αναλυτικές εξηγήσεις. Ξαφνικά, ταράχτηκε κι έβαλε τις παλάμες της στα μάγουλα της Έμτι.

"Η Ονειροπαγίδα! Βρίσκεται ακόμη εδώ; Την κρατήσατε ασφαλή;" ρώτησε με αγωνία.

Η Έμτι δεν ήξερε τι ήταν η Ονειροπαγίδα. Δεν πρόλαβε, όμως, να απαντήσει και η Αεμτιννέμτια ήδη κατευθυνόταν προς τη μαρμάρινη, άσπρη όρβια. Την ψηλάφισε και φάνηκε πολύ ικανοποιημένη.

"Όλα είναι εντάξει. Η δουλειά μου πρόκειται, επιτέλους, να ολοκληρωθεί."

“Συγγνώμη...” είπε η Έμτι, αλλά πριν ολοκληρώσει τη φράση της η Βασίλισσα τη διέκοψε.

“Ξέρω ότι έχεις ερωτήσεις. Αλλά, πίστεψέ με, περίμενα πολύ καιρό να έρθει αυτή η στιγμή. Τα χειρότερα πέρασαν, αλλά ακόμη κι έτσι, η τελευταία πράξη της πορείας μου είναι η σπουδαιότερη απ' όλες.”

“Τα χειρότερα;” απόρησε η Έμτι. Αν μη τι άλλο, απ' όλα όσα θυμόταν στη ζωή της, ο κόσμος γύρω της ήταν ήσυχος κι επαναλαμβανόμενος.

Η Αεμτιννέμτια αποφάσισε πως μπορούσε να ξοδέψει λίγες στιγμές παραπάνω για να βγάλει από το σκοτάδι την απορημένη κοπέλα. Της κράτησε το χέρι, πήρε την όρβια στο άλλο και βγήκαν από τον ναό. Κάθισαν κάτω από την κόκκινη θερσιά, όπου η κοπέλα ξεκουραζόταν κάθε μέρα. Η Βασίλισσα έριξε μια ματιά στην περιοχή. Από το βλέμμα της ήταν προφανές πως ήξερε ότι η πλαγιά ήταν καμένη. Η Έμτι το έβλεπε στα μάτια της: η Αεμτιννέμτια κρατούσε τις απαντήσεις που για πολλά χρόνια έψαχνε.

“Ποιό είναι το όνομά σου; Είσαι Προστάτιδα της όρβιας, έτσι δεν είναι; Εσύ την έκρυψες με στέγη και τείχη;” ρώτησε την κοπέλα.

“Με λένε Έμτι” είπε δειλά εκείνη “αλλά όλα αυτά ήταν εδώ πολύ πριν γεννηθώ.” Ήθελε να πει κι άλλα, όμως προσπαθούσε ακόμη να συνηθίσει το ότι η γυναίκα που καθόταν δίπλα της, ήταν πριν από λίγο ένα άγαλμα.

“Τι γνωρίζεις για το μέρος που προστατεύεις;”

“Τίποτα” είπε πάνω στο άγχος της η Έμτι. Κι αυτή ήταν και η αλήθεια, εξάλλου. Σε όλο το διάστημα που ζούσε στην πλαγιά, δεν είχε μάθει τίποτα το συγκεκριμένο. “Κανείς δεν ξέρει τίποτα για την πλαγιά ή τον ναό. Ξέρουμε, όμως, ότι μια καταιγίδα κατέστρεψε την πλαγιά του βουνού. Ή, τουλάχιστον, έτσι λένε οι παλιοί.”

Η Αεμτιννέμτια σηκώθηκε κοίταξε προς την Ίζμα. “Άρα, τα κατάφεραν. Προστάτευσαν την όρβια όλα αυτά τα χρόνια κι άφησαν αυτό το μέρος να χαθεί από τα μάτια και τις μνήμες του κόσμου.”

Η Έμτι σηκώθηκε κι εκείνη και στάθηκε δίπλα της. “Συγγνώμη” είπε αθώα “αλλά δεν καταλαβαίνω.”

“Το όνομά μου είναι Αεμτιννέμτια. Και πριν από πολύ καιρό χρειάστηκε να θυσιάσω κάτι πολύ σημαντικό για να σώσω κάτι πολύ βασικό. Χάλασα

την πορεία των πλασμάτων για να μη γίνει η Σάμνα ένας νεκρός πλανήτης." Σταμάτησε για λίγο κι έμεινε σκεπτική. Έπειτα συνέχισε. "Πριν από τα αρχαία χρόνια, σ' έναν πολύ παλιό πόλεμο, η Σάμνα έσπασε. *Το Κράγμα*, έτσι ονομάσαμε το γεγονός. Ήταν σκοτεινά εκείνα τα χρόνια. Βλέπαμε τον κόσμο μας να διαλύεται γύρω μας. Βουνά αναποδογύρισαν και πεδιάδες ανακατεύτηκαν με λίμνες. Πολλές θάλασσες έπεσαν από τις άκρες του κόσμου και χάθηκαν στο μαύρο κενό. Μεγάλες τρύπες είχαν ανοίξει στο έδαφος και κατάπιαν ολόκληρα βασίλεια. Εκείνη την εποχή ήμουν Βασίλισσα της Ίζμα και γνώριζα καλά τη διδασκαλία της *εμφύσσισης*. Αποφάσισα, λοιπόν, να συγκρατήσω τα πλανητικά κομμάτια όσο μπορούσα ενωμένα μεταξύ τους. Κι ενώ αρχικά η Σάμνα ήταν ένας πολυεπίπεδος κόσμος, η αλλαγή τον έκανε σφαιρικό."

"Πολυεπίπεδη; Η Σάμνα;" πετάχτηκε και ρώτησε ξαφνιασμένη η Έμτι, έχοντας πια ξεχάσει την παράξενη κατάσταση που ζούσε. Μέσα σε λίγα λεπτά είχε πέσει επάνω της η μεγάλη μάζα πληροφοριών που για καιρό αναζητούσε. Ήθελε να συγκρατήσει στη μνήμη της το κάθετι που θα άκουγε.

"Στα παλιά χρόνια ο κόσμος μας ήταν φτιαγμένος από υψηλά και χαμηλά, μεγάλα και μικρά επίπεδα, όλα ενωμένα μεταξύ τους. Και όλα κατέρρευσαν με το Κράγμα. Στο χαμηλότερο επίπεδο βρισκόταν η Ζωοδόσα Φωτιά, αυτή που γέννησε τους Νεκρούς Θεούς των Πρώτων Ημερών, αυτή από την οποία είναι φτιαγμένες οι ζωές και οι ψυχές των πλασμάτων της Σάμνας. Κι όταν ο πλανήτης ράγισε και τα επίπεδά του έσπασαν, η Ζωοδόσα Φωτιά κινδύνευσε να σβήσει. Χάρη στην εμφύσσιση κατάφερα να περάσω σε μία διάσταση από την οποία μπορούσα να απομονώσω και να προστατεύσω τον πυρήνα της Σάμνας. Κράτησα τη Φωτιά ασφαλή από τις μετακινήσεις των πλανητικών πλακών, που είχαν αρχίσει να την περικυκλώνουν. Έγινα άγαλμα στον υλικό κόσμο, μεταμορφώθηκα σε πνευματικό πέπλο και κάλυψα τη Φωτιά. Αλλά επίσης έγινα ύπνος για τα όνειρά σας κι έριξα σκιά στη φαντασία σας. Για να φτιάξω το Μεγάλο Ονείρεμα, για να κοιμηθώ σε αυτήν τη διάσταση και να ξυπνήσω στην άλλη χρειάστηκε να πάρω κάτι απ' όλα τα πλάσματα" είπε και κοίταξε με

απολογητικό ύφος την Έμτι. "Η πράξη μου έκλεψε τα όνειρά σας κι έβαλε μια σκιά μέσα σας. Μια σκιά που κάλυψε την καρδιά και το πνεύμα σας. Τι είδους σωτηρία είναι να σώσεις έναν ολόκληρο κόσμο, αν τα πλάσματα μέσα σε αυτόν χάσουν τα όνειρά τους;" είπε, καθώς μια θλίψη από το παρελθόν φάνηκε για μια στιγμή στα μάτια της.

Περπάτησε προς την άκρη της πλαγιάς, απ' όπου μπορούσε να παρατηρήσει ολόκληρη την πόλη. Ακούμπησε την όρβια σ' έναν άσπρο βράχο. "Στην ημέρα της αναχώρησής μου, ο βράχος αυτός ήταν μαύρος και φλέγονταν. Όσο για τον ουρανό, δεν τολμώ να μιλήσω για τα ουρλιαχτά του. Η εμφύσσιση ήταν το τελευταίο που μου είχε απομείνει να κάνω για να σωθεί η Σάμνα. Κι εξαιτίας μου χάσατε τα όνειρά σας, στον ύπνο και στον ξύπνιο σας και η φαντασία σας αιχμαλωτίστηκε από τη λογική σας." Έστρεψε τα μάτια της ξανά προς την πόλη στους πρόποδες του βουνού. "Τώρα πια η απειλή πέρασε. Τα τελευταία σπασμένα κομμάτια σταμάτησαν να χτυπούν τον πυρήνα κι εγώ μπορώ να αποσυρθώ σε κάποια ήσυχη γωνιά του κόσμου. Το Ονείρεμά μου ολοκληρώθηκε κι ο πλανήτης μπορεί να συνεχίσει την πορεία του στο σύμπαν."

Η Έμτι στάθηκε δίπλα στη Βασίλισσα και πέρασε το βλέμμα της πάνω από την πόλη, μετά πάνω από τα άσπρα βράχια και ξανά στην πόλη. "Τότε λοιπόν, είμαστε ασφαλείς τώρα;" ρώτησε.

"Δεν σου υπόσχομαι έναν υγιή και δυνατό πλανήτη, Έμτι" είπε με σοβαρότητα η Βασίλισσα. "Κάθε κοντινό στοιχείο του περιβάλλοντος μέσα κι έξω από τη Σάμνα έχει κακοποιηθεί από το Κράγμα. Η θέση μας στο σύμπαν, η απόστασή μας από το άστρο μας, έχουν αλλάξει. Το σημαντικό είναι πως η Ζωοδόσα Φωτιά είναι ασφαλής. Αυτό έχει σημασία. Εκείνη μας έδωσε ζωή κι εκείνη μας ολοκληρώνει." Το άρωμα των κάρυων ανθών είχε δυναμώσει. Τα μάτια της Αεμτιννέμτιας υγράνθηκαν για μια στιγμή, καθώς έριχνε το βλέμμα της επάνω στη μαρμάρινη σφαίρα. Άπλωσε τα χέρια της και πίεσε το βόρειο ημισφαίριο της όρβιας. Εκείνο άνοιξε προς τα έξω, αποκαλύπτοντας ένα παλιό, ασημένιο κουτί, ταλαιπωρημένο από τον χρόνο. Έπιασε το επάνω μέρος του κουτιού και το σήκωσε. Ένας μικρός ασημένιος δίσκος με εγκοπές, συνδεδεμένος μ' ένα σύστημα γραναζιών πρόβαλλε. Η

Έμτι είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο. Ήταν ένα μουσικό κουτί. Η Αεμτιννέμτια ακούμπησε με προσοχή τα δάχτυλά της επάνω στον ασημένιο δίσκο.

"Από αυτή τη στιγμή, δίνω πίσω στον κόσμο τα όνειρα που του στέρησα" είπε και πίεσε το δίσκο προς τα κάτω.

Μια μελαγχολική, παλιά μελωδία δραπέτευσε από το εσωτερικό του κουτιού. Η Έμτι σάστισε. Ποτέ της δεν είχε νιώσει έτσι.

Της φάνηκε πως είδε έναν άντρα μπροστά της. Δεν ήταν σίγουρη αν άκουσε και τη φωνή του ακόμη. Ένιωσε υγρό το δέρμα της και τα ρούχα της. Αισθάνθηκε σταγόνες βροχής γύρω της, αναμειγνυόμενες με τη μελωδία του μουσικού κουτιού. Άκουσε τη φωνή του άντρα μέσα στις αναμνήσεις της. Θυμήθηκε την καταιγίδα μέσα στην οποία τον είχε συναντήσει. Ήταν η πρώτη φορά που αντίκρισε τον άντρα τον οποίο θα ερωτευόταν, αν υπήρχαν όνειρα στον κόσμο εκείνη την ημέρα. Θυμήθηκε το απλωμένο χέρι του να της προσφέρει το μικρό ξύλινο γλυπτό ως δώρο για το ξεκίνημά της ως Προστάτιδα και τα χείλη του να της χαμογελούν, χωρίς να γνωρίζουν ότι το έκαναν από αγάπη. Κανείς τους δεν είχε δώσει σημασία σ' εκείνη την την πράξη όταν συνέβη. Η μελωδία συνέχιζε, αποκαλύπτοντας στην Έμτι όλο και περισσότερα από τα όνειρά της κι εκείνος βρισκόταν μέσα σε όλα.

Αφήνοντας το μουσικό κουτί να παίζει στην κορυφή του Κάρυου Όρους, η Αεμτιννέμτια στάθηκε στην κορυφή του κατηφορικού μονοπατιού κι ατένισε την πόλη με χαμόγελο.

"Τα όνειρα επέστρεψαν" είπε και κατηφόρισε τον δρόμο προς την Ίζμα.

Η Έμτι δεν την άκουσε. Ζούσε μέσα στην ανάμνηση του άντρα που δεν είχε προλάβει να αγαπήσει. Έμεινε κοντά στο μουσικό κουτί για πολλές μέρες, μιας και η καρδιά της δεν άντεχε να απομακρυνθεί από τη μελωδία του. Είχε σταματήσει να προστατεύει τον ναό. Όχι ότι χρειαζόταν πλέον, αλλά ούτε αυτό δεν είχε συνειδητοποιήσει. Πέρασε όλη την υπόλοιπη μέρα πλάι στην όρβια και στα όνειρά της.

Με το ξημέρωμα, ο ρότδορας που της κρατούσε συντροφιά πήγε κι έκατσε πάνω στα μαλλιά της, κελαηδώντας. Δεν λαλούσε το παλιό, μονότονο τραγούδι του. Το είχε αλλάξει. Υπήρχε ένταση και χαρά στη νέα μουσική που ξύπνησε την κοπέλα. Βήματα ακούστηκαν από το κατηφορικό μονοπάτι

που έφτανε ως την Ίζμα. Η Έμτι σηκώθηκε και περπάτησε βιαστική μέχρι την άκρη του μονοπατιού. Ο ρότδορας, γαντζωμένος ακόμη στα μαλλιά της, όλο και δυνάμωνε τη μελωδία του κι όλο την εμπλούτιζε. Νέα άνθη, φυτά και θάμνοι είχαν φυτρώσει κι ομόρφαιναν την όψη της ρημαγμένης πλαγιάς. Το άσπρο του ουρανού είχε χαθεί και το γαλήνιο γαλάζιο χρώμα του είχε επανέλθει. Μεγάλες σημαίες είχαν σηκωθεί στα τείχη της Ίζμα. Απ' όσο μπορούσε να ξεχωρίσει σχήματα και χρώματα από εκεί ψηλά, της φάνηκε πως ήταν καφετιές σημαίες με μία άσπρη σφαίρα στο κέντρο. Κι αν η Έμτι άκουγε σωστά από εκεί που στεκόταν, υπήρχε γιορτή και μουσική στην πόλη, όπως αυτές για τις οποίες διάβαζε στα αρχαία κείμενα. Τα βήματα στο μονοπάτι πλησίασαν. Άρχισε να περπατάει βιαστική, για να τα συναντήσει. Κι όταν τελικά το έκανε, είχε μπροστά της τον άντρα που για πολύ καιρό ήταν κρυμμένος στα όνειρά της.

"Το μέλλον ανήκει σε όσους πιστεύουν στην ομορφιά των ονείρων τους."

Έτσι είχε μάθει να πιστεύει ο Κάσσιος Έλαρχος. Κι έτσι προχώρησε στη ζωή του. Με τα όνειρά του χαραγμένα στην καρδιά.

Ξεκίνησε αποκεφαλίζοντας άντρες. Δέκα ήταν αρκετοί για αρχή. Μετέφερε τα κεφάλια στο ανοιχτό εργαστήριό του, στην πλατιά, επίπεδη κορυφή του ρίθιου όρους. Τα καθάρισε καλά από μέσα, αφήνοντας ανέπαφο μόνο τον εγκέφαλο. Επάνω σε κάθε έναν εμπρόσθιο λοβό κόλλησε από μία άκρη ρυφονικού αγωγού –καθώς τα ρυφόνια ήταν οι καταλληλότεροι μεταφορείς βιοφασματικών ποσοτήτων. Η άλλη άκρη από κάθε αγωγό έβγαινε από τις τρύπες των ματιών και του στόματος και κατέληγε σε μια ψηλή, γυάλινη κυλινδρική συσκευή.

Η 'Μνήμη'. Ένα όνομα που πολύ βιαστικά είχε αποφασίσει ο Έλαρχος. Με ύψος δύο μέτρα και δεκατρία εκατοστά, η συσκευή διέθετε πολύ λίγα πλήκτρα και καλώδια για να χαρακτηριστεί ως προχωρημένη ηλεκτρονική συσκευή. Τοποθετημένη στο θεωρητικό γεωμετρικό κέντρο ενός ημικυκλίου, σχηματισμένου από τα δέκα αντρικά κεφάλια, παραγεμισμένη από μια κιτρινωπή ουσία, η Μνήμη έστεκε ως αχρείαστο μυστήριο στην ασυνήθιστη κορυφή του ρίθιου όρους.

Μέσα στο παχύρευστο μείγμα της γυάλινης συσκευής περιπλανιόταν δύο μικρές, σφαιρικές συσκευές. Τα μάτια της Ραδαμάνθιας. Οι κρυστάλλινες μεταλλικές όρβιες της γυναίκας που θεώρησε, μελέτησε, απέδειξε τα ταχυόνια και επιβεβαίωσε την ταχυονιακή μοναδικότητα. Αμφότερες οι όρβιες μπορούσαν να παρατηρηθούν μέχρι και από έξι διαστάσεις. Έτσι είχε αποφασίσει να τις κατασκευάσει η Ραδαμάνθια, καθώς πίστευε ότι αν οι όρβιες καθίσταντο παρατηρούμενες από υψηλότερες διαστάσεις θα εμφανιζόταν κίνδυνος στους εσωτερικούς κοσμικούς δεσμούς της Πανείας.

Οι όρβιες δεν ανήκαν στο σάριο σύμπαν. Ο Έλαρχος τις είχε φέρει από το πέριο σύμπαν, περνώντας την κοσμοπύλη που άνοιξε ο Αέποιος Πάνκοσμος, ο μέγιστος των επιστημόνων, πριν από έντεκα χρόνια.

Εκτός από τα ‘μάτια’, ο Έλαρχος είχε πάρει μαζί του από το άλλο σύμπαν και τις μαύρες σημειώσεις της Ραδαμάνθιας. Αυτό το όνομα το είχε δώσει η ίδια, καθώς επρόκειτο για υπολογισμούς και εξισώσεις από τη σκοτεινή περίοδο της καθηγήτριας, γραμμένες στην αρχή της επιστημονικής της πορείας.

Πριν από τη θεωρία των ταχυονίων η Ραδαμάνθια ασχολούνταν με πειράματα και πρακτικές καταστροφής. Οι πρώτες δοκιμές της ήταν σχετικές με τον αυτοθάνατο: τη δυνατότητα ενός οργανισμού να πεθαίνει ακαριαία και στιγμιαία με δική του πρωτοβουλία και χωρίς τη χρήση εξωτερικών βοηθημάτων. Όταν απέτυχε σε όλες της τις προσπάθειες να αποδείξει τον αυτοθάνατο, η καθηγήτρια προχώρησε στο επόμενο στάδιο. Αποπειράθηκε να προσεγγίσει τη θεωρία της αυτογενούς ανάφλεξης. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, η σκέψη έχει -υπό συνθήκες- τη δυνατότητα να βάλει φωτιά στο σώμα και να το κάψει. Η αποτυχία της καθηγήτριας και σε αυτό τον τομέα την ώθησε να αλλάξει τελείως μελετητικό πεδίο και στράφηκε στη σωματιδιακή φυσική καταλήγοντας μετά από τρία χρόνια στο θρίαμβο της ταχυονιακής της θεωρίας. Και, στο τέλος της ζωής της, δικαιώθηκε και για τις πρώτες της θεωρίες. Σε μία καταπληκτική, τραγική ειρωνεία της τύχης ο αυτοθάνατος και η αυτογενής ανάφλεξη μαζί, τής πήραν την πνοή κατά τη διάρκεια μιας οργισμένης ανεξέλεγκτης συναισθηματικής έκρηξης.

Το επόμενο βήμα για τον Κάσσιο ήταν δέκα κεφάλια γυναικών. Διαμορφωμένα και συνδεδεμένα κατά τον ίδιο τρόπο με τα αντρικά, συμπληρώνοντας τον κύκλο σήψης και θανάτου γύρω από τη Μνήμη, αφήνανε τις δικές τους αναμνήσεις να δραπετεύσουν και να συγχωνευτούν μέσα της.

Καθώς η συσκευή οργάνωνε τις μνήμες με τη μορφή δεδομένων, ήταν ώρα για τη διερεύνηση των πιθανοτήτων. Χάρη στα μάτια της Ραδαμάνθιας η Μνήμη μπορούσε εξ’ αρχής να επεξεργαστεί τα δεδομένα της μέχρι και το επίπεδο της τέταρτης διάστασης. Αλλά, για την πέμπτη διάσταση και το πεδίο τιμών της, δηλαδή την έκτη, χρειαζόταν περισσότερο υλικό στη συσκευή. Και ήταν πολύ συγκεκριμένο αυτό που χρειαζόταν.

Ο Αριθμός Της Δημιουργίας. Ένα στοιχείο τόσο μυστήριας φύσης και περίπλοκης δομής, το οποίο μονάχα ο Αέποιος Πάνκοσμος ο Μέγας ήταν ικανός να αναλύσει και να κατανοήσει. Και, σύμφωνα με το θρύλο, αυτός ο αριθμός ήταν και ο λόγος της εξαφάνισής του. Στις πρώτες πρόχειρες σημειώσεις που κρατούσε ο Πάνκοσμος (καθώς, για άγνωστο λόγο, αργότερα αποφάσισε να μη κρατάει καθόλου σημειώσεις σχετικές με τον Αριθμό) είχε περιγράψει τον Αριθμό ως άρρηκτα συνδεδεμένο με το χωροχρονικό ιδεώδες. Κάποιες από τις ιδιότητες του Αριθμού ήταν αναμφίβολα κοινές με αυτές της ύλης του χρόνου.

Ο Πάνκοσμος φαινόταν σίγουρος ότι είχε ανακαλύψει κάποια από τα ψηφία του Αριθμού: 0, 12, 72, 18

Δεν ήταν βέβαιος για τη σωστή σειρά αλλά δεν είχε αμφιβολίες για την ύπαρξή τους στο σύστημα του Αριθμού. Είχε, επίσης, καταλήξει σε τρεις απόλυτους συντελεστές.

Ο πρώτος ήταν τα βιονήματα.

Ο δεύτερος, τα αρχέγονα σωματίδια.

Ο τρίτος δεν μαθεύτηκε ποτέ.

Λένε πως όταν ο Αέποιος ανακάλυψε τον τελευταίο συντελεστή και τη σχέση του με τον Αριθμό, τα μάτια του δάκρυσαν και απελπισία κυρίευσε την καρδιά του. Ο εγκέφαλός του δεν άντεξε την αποκάλυψη και ράγισε κάτω από το ίδιο του το κρανίο. Φυσικά, όλα αυτά είναι πιθανότατα ψέματα διότι ο επιστήμονας δεν βρέθηκε ποτέ είτε πεθαμένος, είτε ζωντανός.

Πώς θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τον Αριθμό ο Κάσσιος, βασισμένος σε λίγες πρόχειρες και ελλειπείς σημειώσεις;

Αποφάσισε πως ο καλύτερος τρόπος ήταν να στηριχτεί στην πιο συνηθισμένη ιδιότητα του χωροχρονικού ιδεώδους: την ισορροπία.

"Κάθε μικρή αλλαγή στις πορείες και τους κόμβους του χωροχρονικού ιδεώδους επιφέρει αυξανόμενες μεταβολές στο σύστημα, με τελικό αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας νέας, ολοκληρωμένης πιθανότητας" είχε πει κάποτε ο Μέγας Πάνκοσμος και απέδειξε στην πράξη, αργότερα, ο Αλέξανδρος Μέανδρος.

Αυτή η φράση είχε θεσπιστεί ως ο πρώτος, αναπόφευκτος νόμος περί υπόστασης από τις επιστημονικές κοινότητες σε όλα τα σύμπαντα της Πανείας. Έχοντας αυτό τον απαράβατο κανόνα στο μυαλό του, ο Έλαρχος εισήγαγε τον Αριθμό (με τη γεωμετρική/αλγεβρική μορφή με την οποία τον είχε περιγράψει ο Πάνκοσμος στις πρώιμες σημειώσεις του) στον αλλόκοτο οργανισμό που είχε κατασκευάσει.

Η Μνήμη έλαμψε και κάλυψε την κορυφή του ρίθιου όρους με ένα αρρωστημένο πράσινο-μωβ πέπλο. Η μοναδική, ακατανόητη φύση του Αριθμού Της Δημιουργίας ενεργοποίησε το άψυχο συνθετικό τέρας του Έλαρχου. Δεν το ζωντάνεψε, αλλά του έδωσε ενέργεια. Τα κεφάλια τινάχτηκαν ξαφνιασμένα. Σπαρταρούσαν αγωνιζόμενα να ξεφύγουν από τους οδυνηρούς δεσμούς τους με τη Μνήμη. Ανοιγοκλείνανε τις τρύπες των ματιών και των στομάτων τους, προσπαθώντας να κόψουν τους ρυφονικούς αγωγούς. Από τις πληγές και τα κοψίματα στο νεκρό τους δέρμα ανέβλυζε τώρα γυαλιστερό μαύρο αίμα, το οποίο απλώθηκε, σχηματίζοντας ένα μικρό, σκοτεινό φωτοστέφανο γύρω από το πρόσωπο του Κάσσιου.

Τα μάτια του χάθηκαν. Από τη στιγμή που ολόκληρη η κατασκευή της Μνήμης άρχισε να περνάει στην πέμπτη διάσταση, ο Έλαρχος έχασε ένα μέρος από την επαφή του με τον τρισδιάστατο κόσμο. Το όνειρο τύλιξε τις αισθήσεις του. Ο κόσμος του είχε μόλις αλλάξει ανεπιστρεπτί.

"Στο Τέλος" ψιθύρισε ο άντρας, ατενίζοντας το νέο ορίζοντα.

Η ύπαρξη του σάριου σύμπαντος οφειλόταν στη μεταβολή της υπόστασης των σωματιδίων ανάμεσα σε μάζα και ενέργεια. Καθώς το πολυσύνθετο τέρας του Κάσσιου είχε πια φτάσει στην έκτη διάσταση κι έπρεπε να περάσει στην έβδομη διάσταση και στο πεδίο τιμών της, που είναι η όγδοη, ο βέβηλος επιστήμονας πήρε την τελευταία σημαντική απόφαση της πρώτης ζωής του.

Με όποιο ποσοστό της ύπαρξής του είχε απομείνει σκλαβωμένο ακόμα στις τρεις διαστάσεις, προχώρησε και στάθηκε δίπλα στον ψηλό, γυάλινο κύλινδρο της Μνήμης. Όρμησε μπροστά και αγκάλιασε με όλη του τη δύναμη τη γυάλινη δεξαμενή.

Η παχύρευστη, κιτρινωπή ουσία μέσα στη Μνήμη αναταράχθηκε. Το συνθετικό τέρας είχε ξεκινήσει να προσχωρεί στην έβδομη διάσταση. Το δέρμα και τα ρούχα του Κάσσιου κολλήσανε στο γυάλινο κύλινδρο. Η ουσία έπαιρνε αργά-αργά τη θέση των τοιχίων της Μνήμης και ο κύλινδρος άρχισε να λιώνει επάνω στον άντρα. Το τέρας πέρασε στην όγδοη διάσταση.

Από εκείνο το σημείο, πλέον, δεν χρειαζόταν άλλα βοηθήματα. Με τον καιρό, το πλάσμα θα κατάφερνε να μετακινηθεί σε υψηλότερες διαστάσεις χρησιμοποιώντας μόνο τις δικές του δυνάμεις.

Έχοντας τη γνώση του θανάτου, της φωτιάς και της ανάμνησης, μπορούσε να αποκτήσει τη δύναμη να ταράξει τα θεμέλια των συμπάντων, να ξαναγράψει τις χρονογραμμές και να επαναϋπολογίσει τις πιθανότητες ολόκληρης της Δημιουργίας. Να προσαρμοστεί κατά βούληση και να θέσει τον εαυτό του ως Πρώτη Αιτία για την ύπαρξη του σάριου σύμπαντος.

Αυτή τη διαστροφή επιθυμούσε ανέκαθεν, βαθιά μέσα στην καρδιά του, ο Κάσσιος Έλαρχος. Αυτό ήταν το όνειρο που θα του έδινε γαλήνη.

Δόξα. Ματωμένη, σκοτεινή, λαμπερή δόξα εις το όνομα της φυσικής αντίδρασης. Η αηδιαστική όψη της Μνήμης, ορόσημο για την ένδοξη πορεία εξέλιξης της Πανείας.

Μόνο από το πολύ σκοτάδι θα βγει το πολύ φως. Και ένα τέτοιο σκοτάδι έστεκε μεγαλόπρεπο στην κορυφή του ρίθιου όρους, αντιδρώντας στην ισορροπία της δημιουργίας και στην αγνότητα της φύσης.

Το φως της ζωής είχε κατασπαραχθεί από την ψυχωτική μαύρη μανία του θανάτου που δέσποζε με κοφτερή αγριότητα επάνω στα θρύψαλα της κοσμικής γαλήνης.

Το Ρτόφθερνο

Το όνομά του βύθιζε το σύμπαν σε θλίψη. Το μεγαλείο του Μίσους, φτιαγμένο από ψυχές νεκρές, βεβηλωμένα σώματα και ατέλειωτες αναμνήσεις πόνου. Φριχτό φως, λάμψη κακίας. Αυτό ήταν πια ο Κάσσιος Έλαρχος.

Το κάλυμμα της ψυχής του χάθηκε και το στήριγμα της καρδιάς του ράγισε κι έσπασε. Το σώμα του άντρα άνοιξε στη μέση και η μισητή μαύρη λάμψη του δοξασμένου Ρτόφθερνου έλουσε την κορυφή του ρίθιου όρους.

Μαύρα, ατσάλινα αγκάθια ξεφύτρωσαν μέσα από το, φρεσκοανοιγμένο στα δύο, λιωμένο κορμί του άντρα.

"Στην Έναρξη" ψιθύρισε το Ρτόφθερνο, με όλα του τα νεκρά πρόσωπα και με το διαμελισμένο σάρκινο λείψανο του Κάσσιου Έλαρχου που κείτονταν, ξεψυχισμένο επάνω στο λιωμένο πυρήνα της Μνήμης.

Ένα με το τέρας. Αυτό ήταν στο τέλος ο Κάσσιος Έλαρχος. Ένα μέρος από τον εγκέφαλο της βλασφημίας που ορθωνόταν αλαζονική και απειλητική ενάντια στα σύμπαντα.

Ο Άντρας Ανάμεσα Στους Κόσμους (Πιθανότητα 2)

"Πανκύρια Κόσμη: Το φαινόμενο κατά το οποίο κάθε υπαρκτό συναντάται σε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις. Αυτό ήταν. Σε δύο λεπτά θα έχω προχωρήσει σε ένα νέο κόσμο, ένα νέο σύμπαν. Μη με περιμένετε. Πηνελόπη, αγάπη μου, έρχομαι να σε βρω. Να σε φέρω πίσω. Ο κόσμος θα είναι ίδιος με αυτόν, αλλά σε μια διαφορετική πιθανότητα. Θα είμαστε, όμως, μαζί ξανά. Συγγνώμη που πέθανες εξαιτίας μου."

Ο Τραϊανός ασφάλισε τον ηχογράφο του καλά σε μια τσέπη της πλαστικής στολής του και πέρασε μέσα από την πύλη, τη λευκή τρύπα, που τον περίμενε ενεργή στο εργαστήριό του.

Ένας επιστήμονας που ψάχνει παράλληλους κόσμους, δεν θα τους βρει χρησιμοποιώντας ορθολογιστική υπεροψία. Η ταπεινότητα της παρατήρησης είναι που επεκτείνει τα όρια της αντίληψης. Έτσι πορευόταν και ο Τραϊανός σε όλα τα χρόνια της εργασίας του μέχρι εκείνη τι στιγμή. Η μεταβλητή, όμως, του συναισθήματος έχει απρόβλεπτα αποτελέσματα στην ύπαρξη.

Καθώς η ενέργεια του άντρα άρχισε να συμπορεύεται με τν ενέργεια της λευκής πύλης, η θλίψη και η ταραχή στην καρδιά του αλλοιώσανε τη σταθερότητα της αύρας του. Έτσι, αντί να φτάσει σε μια διαφορετική πιθανότητα του δικού του κόσμου, ο Τραϊανός πάτησε σε μια παραμορφωμένη πραγματικότητα από την οποία έλλειπαν οι γνωστοί σε εκείνον νόμοι της φύσης.

Πώς μπορούσε να αντιληφθεί ένα κόσμο χωρίς χρώματα και σχήματα; Πώς κατάφερε να ζήσει και να φύγει από εκεί; Δεν ξέρει, ούτε έχει τρόπο να μάθει. Έμεινε σε εκείνον τον υλικό εφιάλτη για δύο ώρες, ή δύο ημέρες, ή δύο χρόνια. Και, καθώς ένιωθε το θάνατο να καλύπτει το σώμα του, καθώς ετοιμαζόταν να λυτρωθεί από ένα κόσμο που ποτέ δεν ήθελε να μάθει ότι υπάρχει, μεταφέρθηκε σε ένα σύμπαν τελείως διαφορετικό.

"Πιθανόν να πέθανα. Ο θάνατος δεν αποκλείει το να είμαι αλλού. Η ενέργεια δεν εξαλείφεται, αλλά μετατρέπεται." είπε στον εαυτό του. Και, πράγματι, ένα τέτοιο σύμπαν θα ταίριαζε στις ψυχές που χάνουν το σώμα τους. Ίσως αληθινά να είχε πεθάνει ο Άντρας Ανάμεσα Στους Κόσμους.

Το σκοτάδι δεν ήταν πέπλο στον κόσμο τούτο. Το φως και το χάος έδιναν στα στοιχεία την αίσθηση της σημειακής ενέργειας, καθώς φαινόταν να μην υπάρχει χειροπιαστή ύλη. Ο χρόνος βρισκόταν διαρκώς στο μηδέν ή στο άπειρο. Η σύγχυση των παλιών του αισθήσεων δεν τον άφηνε να πιθανολογήσει για το αποτέλεσμα του περιβάλλοντός του.

Αλλά δεν χρειάστηκε να απελευθερωθεί από την αλλόκοτη θέση στην οποία βρισκόταν. Από τη στιγμή που αισθάνθηκε την παρουσία της αγαπημένης του κοντά του, ο παράξενος εκείνος κόσμος έγινε ξαφνικά απλός και ασήμαντος.

"Πηνελόπη; Αγάπη μου;" προσπάθησε να φωνάξει. Αυτό που ακούστηκε δεν ήταν η φωνή του, δεν ήταν καν ομιλία, αλλά το αποτέλεσμα παρέμενε ηχητικό.

"Τραϊανέ; Είσαι εδώ;" ένιωσε να του απαντάει εκείνη. Ήταν υπέροχο συναίσθημα. Το μοναδικό γνώριμο συναίσθημα στο παντελώς άγνωστο εκείνο σύμπαν. Η κοπέλα του ήταν πλέον κοντά του.

"Ήρθες και με βρήκες! Δεν ξέρω αν είμαι χίλιες μέρες ή χίλια χρόνια παγιδευμένη εδώ, αλλά ήρθες για μένα!" φώναξε η Πηνελόπη.

Μπορούσε να τη νιώσει να κλαίει από συγκίνηση. Δεν μπορούσε να τη δει ή να την ακούσει. Τίποτα σε εκείνο τον κόσμο δεν ήταν ολοκληρωτικά αισθητό, ορατό ή ακουστικό. Οι διαστάσεις και οι αισθήσεις ήταν συνδυασμένες σε ένα θεωρητικό, αλλά απρόσμενα υπαρκτό, υπόβαθρο.

"Είμαι εδώ τώρα! Δεν θα σε αφήσω ξανά!" της είπε εκείνος.

Και, με μια λαμπερή αόρατη ένωση, οι υπάρξεις τους αλληλοσυμπληρώθηκαν.

Ένα Χρυσαφένιο Στέμμα

Πυκνότητα: μέτρια (γενική εκτίμηση)

Καμπή: διπλή, μέση, τετραπλών διαστημάτων (ειδική εκτίμηση)

Ο Αλέξανδρος Μέανδρος πληκτρολόγησε το τελευταίο από τα δεκατέσσερα στοιχεία που χρειαζόταν στην τριπλή μορφή της εξίσωσης του χωροχρονικού ιδεώδους. Ο χρονομεταφορέας έθεσε σε λειτουργία το πρώτο στάδιο στη διαδικασία χρονικής μετατόπισης, με το γυάλινο σκελετό του να φωτίζει ολόκληρο το εργαστήριο. Ένα θαυμαστό, έντονο μωβ χρώμα έλουσε τους μολύβδινους κίονες του γραφείου του και τις πλαστικές ηλεκτροφόρες μάσκες στον τοίχο πίσω από τον επιστήμονα. Με γρήγορα βήματα, ο Μέανδρος πέρασε το κατώφλι του χρονομεταφορέα και ολοκλήρωσε τις ρυθμίσεις στον πίνακα εξαγωγής της μηχανής. Το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας μπήκε σε λειτουργία. Ένιωθε το σώμα του να τρέμει. Κάθε κύτταρό του, κάθε ιστός μέσα του ταραζόταν από το ηλεκτροβαρυτομαγνητικό πεδίο που μόλις είχε αρχίσει να εκπέμπει ο χρονομεταφορέας. Το τρίτο στάδιο ήταν μοναχά το πάτημα ενός κουμπιού. Η επιβεβαίωση της άνανδρης πράξης του Αλέξανδρου Μέανδρου. Κοιτάζοντας με θλίψη το τριγωνικό, πράσινο πλήκτρο, ο Μέανδρος είχε πλέον συνειδητοποιήσει το κακό που είχε προκαλέσει.

"Συγγνώμη, αδερφέ μου" είπε και πάτησε το πλήκτρο μεταφοράς.

Και, τότε, κατάλαβε ο Αλέξανδρος Μέανδρος το νόημα του Χρυσαφένιου Στέμματος. Τότε, που ήταν πλέον πολύ αργά, αντιλήφθηκε ότι μπορούσε να τα είχε αποτρέψει όλα αν δεν πατούσε το πράσινο πλήκτρο. Η ίδια του η αγωνία για ελεύθερη θέληση τον είχε παγιδεύσει στο μονόδρομο του πεπρωμένου. Επάνω στην τέλεια επιφάνεια του Στέμματος είχε εναποτεθεί η ελπίδα του δειλού άντρα. Και, μόλις αντίκρισε την έξοδο του χρονομεταφορέα, η απελπισία του δυνάμωσε ακόμη πιο πολύ.

"Δεν είναι δυνατόν!" σκέφτηκε. Ήξερε όμως πως όχι μόνον ήτανε δυνατόν, αλλά αυτό που δεν ήθελε να πιστέψει είχε ήδη συμβεί πολύ πριν ο ίδιος μάθει για το Χρυσαφένιο Στέμμα.

"Οι Μεταβλητές! Αυτές θα με σώσουν. Τίποτα δεν είναι ακριβώς ίδιο με κάτι άλλο" είπε και προσπάθησε να αλλοιώσει, όσο μπορούσε, τις μεταβλητές του Στέμματος.

Το Στέμμα, όμως, δίνει μέλλον και παίρνει ζωή. Το ίδιο το μέλλον τρέφεται με την αναπνοή των ζωντανών. Και, καθώς ο άνανδρος επιστήμονας αγωνιζόταν για τη σωτηρία του αδερφού του, το Στέμμα τον έσβηνε από κάθε επίπεδο.

Σε όλα τα Σύμπαντα, οι Μεταβλητές είναι τα στοιχεία που βρίσκονται διαρκώς στην ίδια χαοτική κατάσταση. Η τέλεια δομή τους μοιάζει με νοητή σφαίρα στον κόσμο της σκέψης. Η ατελής δομή τους παρουσιάζεται ως μοεβιακή λωρίδα στον κόσμο της επιστήμης. Το άθροισμα των δομών τους είναι το Χρυσαφένιο Στέμμα. Εκεί είχε αποφασίσει να αναζητήσει την ελπίδα ο Μέανδρος. Εκεί κατάλαβε ότι δεν έπρεπε ποτέ να την αναζητήσει. Και εκεί άφηνε τώρα τη ζωή του, μόνος, απελπισμένος, κουρασμένος και πλανημένος από την ίδια του την πίστη.

Η πιο ασυναίσθητη μετατροπή μιας μεταβλητής μπορεί να είναι η διαφορά ανάμεσα στη γέννηση ενός άστρου και στο άνοιγμα μιας μαύρης τρύπας. Ο Μέανδρος, όμως, έφτασε πιο μακριά από το τελευταίο σύνορο. Στην πορεία των γεγονότων που ήταν συγγραμικά με την πράξη δειλίας του, η οποία επέφερε το θάνατο του αδελφού του, ο Μέανδρος παρέσυρε ένα μικροσκοπικό μέρος μαζί του, στην ίδια εκείνη στιγμή, μέσα στο Στέμμα. Και, προς έκπληξη και οργή του πεπρωμένου, το μέλλον άλλαξε. Τη μικροσκοπική αλλαγή μίας μόνο μεταβλητής, στο πιο αδύναμο σημείο του χρόνου, ακολούθησε ένας χείμαρρος νέων αποτελεσμάτων και συστημάτων που δώσανε νέα έξοδο στις ροές του Χρυσαφένιου Στέμματος. Μία στιγμή πριν πεθάνει, ο Αλέξανδρος πρόλαβε να νιώσει ικανοποίηση. Αμέσως μετά, το χωροχρονικό ιδεώδες επέβαλλε ισορροπία. Στη στιγμή του θανάτου του, ο Μέανδρος δεν είχε γεννηθεί ποτέ. Η πορεία του στον κόσμο δεν είχε αρχίσει ούτε τελειώσει. Η ηρωική του πράξη δεν συνέβη ποτέ και το όνομά του δεν μαθεύτηκε από κανέναν.

Το σύστημα της ύπαρξης είναι κατασκευασμένο από τις μεταβλητές της ζωής και τις σταθερές του χωροχρονικού ιδεώδους. Ό,τι βρίσκεται έξω από

αυτό το σύστημα είναι άγνωστο ακόμα και σε αυτούς που είναι άγνωστοι σε εμάς.

Αυτό ήθελε να γραφτεί επάνω στον τάφο του ο Αλέξανδρος Μέανδρος, αν είχε γεννηθεί και πεθάνει μέσα στον κόσμο στον οποίο έζησε.

Αποστολή Στον Άρη (Πιθανότητα 2)

Συνοπτική αναφορά επί του περιστατικού του Δημητρίου Ρίθμου

Όνομα: Ελευθερία Γονδένα

Ιδιότητα: Ψυχολόγος-Ψυχίατρος-Ψυχοθεραπευτής με ειδικότητα στις εγκεφαλικές αλλαγές σε περιβάλλον μηδενικής βαρύτητας

Ημέρα 1#10 Δεκεμβρίου 2037: Προ τις αφίξεώς μας στον Άρη, ο Ρίθμος ήταν από τα πιο ενθουσιώδη μέλη αυτής της αποστολής. Ακόμη και κατά τη διάρκεια της εκτόξευσης, δεν είχε σταματήσει να μιλάει και να αστειεύεται -παραβιάζοντας το πρωτόκολλο βέβαια- αλλά σε μια τέτοια στιγμή είναι κατανοητή αυτού του είδους η αντιμετώπιση. Ωστόσο, η συμπεριφορά του άλλαζε όλο και περισσότερο όσο πλησιάζαμε στον προορισμό μας. Από το ξεκίνημα της σημερινής πρώτης ημέρας της αποικίας και μέχρι να κοιμηθεί, μίλησε ελάχιστες φορές και είχε πια παύσει τους αστεϊσμούς.

Ημέρα 15: Ειδοποιήθηκα από το Τμήμα Παρακολούθησης πως εχθές ο Ρίθμος πήρε στα κρυφά τέσσερις ασπιρίνες, το οποίο είναι φυσικά μεγαλύτερο από τη συνηθισμένη δόση αλλά, από την άλλη πλευρά, όλοι μας εδώ ζούμε κάτι που οι άνθρωποι δεν έχουν ξαναζήσει. Κατά τη γνώμη μου, η πράξη του αποσκοπούσε σε απλό ψυχολογικό καθησυχασμό και δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας για την πνευματική του υγεία.

Ημέρα 50: Ο επικεφαλής του Τμήματος Υγείας από το αρχηγείο με ενημέρωσε για μία, σχετικά παράξενη, συμπεριφορά του Δημήτρη που έλαβε χώρα χθες το πρωί. Δεν με απασχολεί τόσο το ότι παρέκαμψε το πρωτόκολλο αφύπνισης, όσο αυτό που συνέβη. Οι διαρκείς νευρικές κινήσεις υποδεικνύουν υψηλό επίπεδο άγχους και περισσότερο με ανυσηχεί το τρεμούλιασμα της σιαγόνας. Καθώς δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής κανενός είδους κρούσμα φυσικής ασθενείας στην αποικία, είμαι αναγκασμένος να υποθέσω πως πρόκειται για σύμπτωμα πνευματικής φύσης. Όσο κι αν θέλω να ελπίζω ότι όλα θα πάνε καλά, δεν μπορώ απλά να ελπίζω για πολύ ακόμη. Ο Ρίθμος θα πρέπει να παρακολουθήσει μερικές συνεδρίες μαζί μου, έστω κι αν αυτό έχει ως συνέπεια να μείνει πίσω το χτίσιμο και η οργάνωση της αποικίας μας.

Ημέρα 102: Ο Δημήτρης δεν είναι καλά. Μια βδομάδα τώρα αγνοεί τους πάντες, ακόμα και τους ανωτέρους μας στη Γαία. Εμάς μας δίνει σημασία μόνο αν του φωνάξουμε. Είναι επιτακτική ανάγκη να ξεκινήσω συνεδρίες μαζί του, άμεσα. Η αποικία θα μείνει στάσιμη για ένα χρονικό διάστημα και θα γίνονται μόνο επισκευές στις εγκαταστάσεις που ήδη έχουμε ετοιμάσει. Προειδοποιώ πως θα αγνοήσω τις όποιες αντιρρήσεις επί του θέματος, καθώς η αποικία βασίζεται στην καλή λειτουργία των μελών της. Αν εμείς δυσλειτουργούμε, το ίδιο θα συμβεί και σε εκείνη.

Ημέρα 114#1 Απριλίου 2038: Σήμερα βρήκα την ευκαιρία να δώσω διαταγή για την έναρξη συνεδριών με το Δημήτρη. Οι παρούσες φωτοβολταϊκές εγκαταστάσεις θα μας κρατήσουν για λίγο καιρό κι ελπίζω πως στο ενδιάμεσο θα τον έχω βοηθήσει να βρει αυτό που ψάχνει.

Ημέρα 120#7 Απριλίου 2038: Τα πράγματα είναι άσχημα. Έως τώρα, έχω μιλήσει δώδεκα φορές μαζί του και, παρόλο που δεν έχει καταφέρει να μου εξηγήσει πώς αισθάνεται, η κατάστασή του είναι πλέον προφανέστατη. Ο Δημήτρης μετάνοιωσε για την απόφασή του. Τώρα ξεκίνησε να συνειδητοποιεί ότι ήρθε εδώ για την υπόλοιπη ζωή του. Τώρα έχει αρχίσει να καταλαβαίνει τί έκανε. Και νομίζω ότι έχει τρομοκρατηθεί. Η αναβολή της οργάνωσης της αποικίας θα επεκταθεί για όσο χρειαστεί, μέχρι να τον ηρεμήσω. Θα χρειαστώ τη βοήθεια όλων των συναδέλφων.

Ημέρα 121#8 Απριλίου 2038: Κρίμα. Ήλπιζα πως υπήρχε χρόνος για τη βελτίωση της κατάστασης. Αλλά το μυαλό του χάλασε γρήγορα. Ίσως να φταίει η ξεχωριστή φύση της αποστολής μας. Ο Δημήτρης σήμερα το πρωί μπήκε στο ιατρείο με μια σκαπάνη στο χέρι και μου επιτέθηκε. Κατάφερα να τον ακινητοποιήσω και κάλεσα τους άλλους. Δεν μπορούσαμε να τον φυλακίσουμε. Δεν έχουμε το περιθώριο. Αναγκαστήκαμε να τον εξορίσουμε. Δεν έχει αρκετό οξυγόνο για να επιστρέψει με τα πόδια. Κρίμα.

Ημέρα 1582#8 Απριλίου 2042: Μαζεύτηκε στρατός μπροστά στην αποικία μας. Δεν είναι γήινοι. Ήδη οι συνάδελφοί μου επικοινώνησαν με το Τμήμα Αναγκών της NASA και ψάχνουν να βρουν κάποια λύση. Πρώτος και μοναχός στην εμπροσθοφυλακή του στρατεύματος στέκεται ο εξόριστος Δημήτριος Ρίθμος. Αντίο.

Δεν ήταν μοναχά η εικόνα των καμένων σωμάτων που τον ενοχλούσε. Περισσότερο τον αηδίασε ο θόρυβος. Κάποια από τα παιδιά δεν είχαν πεθάνει ακόμη κι έτσι ο άντρας αναγκάζονταν να ακούει τους επιθανάτιους ρόγχους τους. Προσπαθούσε να ρίχνει πολύ χώμα με κάθε του φτυαριά, μα η σιχαμένη μυρωδιά της καρβουνιασμένης σάρκας είχε κολλήσει στα ρουθούνια του σαν δαίμονας.

Κι όπως ανεβοκατέβαζε το φτυάρι, χτύπησε κατά λάθος ένα από τα παιδιά στο κεφάλι. Το μικρό είχε ακόμη ένα ίχνος από τις αισθήσεις του, διότι κατάφερε να κουνήσει τα μάτια και να τον κοιτάξει. Κι έπειτα άνοιξε τα χείλη του να μιλήσει, μα εκείνος πρόλαβε να του καρφώσει το φτυάρι στο πρόσωπο.

Αν το ‘χε αφήσει να μιλήσει, θα γεννιόντουσαν μέσα του ενοχές.

Η Μαριάννα κι η Δανάη προβάλλουν και σταματούν να ξεκουραστούν μπροστά σε μερικά βράχια. Η Δανάη την κουβαλάει, όσο μπορεί, στην πλάτη της, διότι η Μαριάννα είναι πολύ ζαλισμένη και δεν καταφέρνει να σταθεί από μόνη της.

"Έλα, κάθισε εδώ, Μπορείς να μιλήσεις;" ρώτησε η Δανάη, μόλις τη βοήθησε να καθίσει στο έδαφος με την πλάτη ακουμπισμένη στα βράχια.

Η Μαριάννα κατάφερε με το ζόρι να απαντήσει, ή μάλλον, να ψιθυρίσει: "Το χέρι μου. Δεν αισθάνομαι το χέρι μου."

"Το χέρι σου, εκεί που είναι τώρα, ασ' το καλύτερα!" της έπιασε το μέτωπο. "Έχεις λίγο πυρετό. Ζαλίζεσαι;"

"Πολύ" μόλις που ακούγονταν η φωνή της. "Πόσο νερό έχουμε ακόμα;"

Η Δανάη κοίταξε τα παγούρια. Το ένα ήταν άδειο, αλλά στο δικό της είχαν απομείνει μερικές γουλιές. "Έχουμε. Έλα, πιες" της κράτησε το παγούρι στο στόμα και με προσοχή άφησε να πέσουν μερικές σταγόνες στα χείλη της. Η Μαριάννα προσπάθησε να σηκώσει το χέρι της για να το κρατήσει, αλλά μάταια. Είχε μουδιάσει και δεν κουνιόταν πέρα από λίγα εκατοστά πάνω από το έδαφος.

Μόλις το παγούρι άδειασε, η Δανάη έλεγξε το πιστόλι που είχε στη ζώνη της. Άνοιξε τη γεμιστήρα. "Τέσσερις σφαίρες μόνο" σχολίασε απογοητευμένη.

Το ξάφνιασμα της Μαριάννας έκανε τη φωνή της λιγάκι πιο δυνατή. "Τέσσερις; Μόνο; Τί τις έκανες, τις έφαγες;"

"Σκότωσα εκείνες που σου πήραν το χέρι σου!" αποκρίθηκε, κάπως εκνευρισμένη, εκείνη.

"Συγγνώμη, συγγνώμη" επιχείρησε να απλώσει το χέρι της πάνω στην κοπέλα η τραυματισμένη γυναίκα. "Πού στα κομμάτια βρισκόμαστε; Πότε φτάσαμε ως εδώ;"

"Ήσουν λιπόθυμη εσύ, δεν το κατάλαβες."

"Και πώς με έφερες; Με κουβάλησες;"

Η Δανάη έγνεψε 'ναι' με το κεφάλι.

Προσπάθησε να σηκώσει το αδύναμο χέρι της για να τη χαϊδέψει στο πρόσωπο, αλλά δεν τα κατάφερε. Χαμογέλασε κουρασμένα στην προσπάθειά της να δείξει την ευγνωμοσύνη που αισθάνονταν για τη βοήθεια που είχε δεχτεί.

Εκρήξεις διέκοψαν τη μεσημεριανή ηρεμία. Η Δανάη έπεσε πάνω στη Μαριάννα και την αγκάλιασε για να την προστατεύσει, ενώ ταυτόχρονα σήκωσε το βλέμμα πάνω από τα βράχια για να δει τί συμβαίνει στο βάθος.

"Χρειάζεται να προχωρήσουμε" είπε λίγες στιγμές μετά. Σύντομα θα έρθουν κι από δω."

"Όχι ακόμα, περίμενε λίγο. Περίμενε" επέμεινε η αποκαμωμένη γυναίκα. Στα τελευταία λεπτά έδειχνε όλο και πιο κουρασμένη.

"Τί να περιμένω, καλέ! Πρέπει να σε κουβαλήσω πάλι, δεν μπορείς να περπατήσεις σε αυτήν την κατάσταση. Θα ψάξουμε να βρούμε καταφύγιο. Έρχονται σου λέω!"

"Το χέρι μου. Πώς το έχασα;"

"Θα σου πω μετά. Πάμε τώρα!"

"Όχι, όχι μετά. Τώρα πες μου" προσπάθησε να δώσει όγκο στη φωνή της για να δείξει πως σοβαρολογούσε. "Τώρα" ξανάπε, πιο αδύναμα.

Λίγα δευτερόλεπτα σιωπής κι από τις δυο τους.

"Σου το κόψανε. Άνοιξαν το στόμα, χώσανε τα αγριόδοντά τους και στο αρπάξανε."

Είχε ψυχραιμία μέσα του το αδύναμο συμπέρασμα της Μαριάννας. "Άρα, μολύνθηκα."

"Ναι" είπε απρόθυμα η Δανάη.

"Τότε λοιπόν-"

"Έλα, τώρα, πάμε"

Έσπρωξε το χέρι της μακριά. "Εγώ, γιατί;"

"Έλα!" την τράβηξε με το ζόρι.

"Όχι!" η φωνή της είχε γίνει πιο δυνατή. Είχε αρχίσει να μιλάει με ένταση.

"Μα, τρελάθηκες;"

“Νομίζω πως εσύ τρελάθηκες. Είδες ότι μολύνθηκα, αλλά με πήρες και με κουβάλησες μαζί σου. Τί κάνεις; Προσπαθείς να με σώσεις;” είχε ένα ίχνος κυνισμού η ερώτηση.

Η Δανάη απάντησε μόνο με σιωπή και με πονεμένα μάτια.

Η φωνή της Μαριάννας είχε γίνει μέσα σε λίγες στιγμές επιθετική και αρκετά πιο δυνατή από πριν. “Ξέρεις πώς να με σώσεις;”

“Ο- όχι” είπε καημένα εκείνη. Ο πόνος από τα μάτια της δεν είχε φύγει.

“Τί θα κάνεις μόλις γίνω κι εγώ σαν εκείνες και σε πάρω στο κατόπι; Έχεις κανένα σχέδιο ή κάνεις ό,τι σου 'ρθει στο κεφάλι;”

Και πάλι μόνο σιωπή από την κοπέλα. Κι ένα τσούξιμο πίσω από τα μάτια της.

Αυτή τη φορά η Μαριάννα ακούστηκε πραγματικά θυμωμένη. “Γιατί με θέλεις με το ζόρι μαζί σου;”

Χρειάστηκαν αρκετά δευτερόλεπτα ώσπου η Δανάη να απαντήσει. “Δεν- δεν αντέχω να σε χάσω.

Αυτή τη φορά, εκτός από θυμωμένη, η Μαριάννα ακούστηκε και σαν αποδοκιμαστική μητέρα. “Με έχασες ήδη, από τη στιγμή που μολύνθηκα. Τί στα κομμάτια σκεφτόσουν; Ότι μπορείς να σταματήσεις τη μεταμόρφωση;” την κοίταξε αυστηρά.

Το τσούξιμο πίσω από τα μάτια της Δανάης είχε πια απελευθερωθεί. Δάκρια έτρεχαν στα μάγουλά της κι ένας γρήγορος λυγμός ενόχλησε το λαρύγγι της. “Δεν- για- γιατί μιλάς έτσι; Γιατί;” Παραπονέθηκε καθώς έκλαιγε.

Η Μαριάννα κατέβασε γρήγορα το βλέμμα, σαν μετανιωμένη, λες και είχε νιώσει πως το παρατράβηξε.

“Πες μου” συνέχιζε τα κλάματα η Δανάη. Γονάτισε δίπλα της. “Είναι άλλη μία από τις απερίγραπτες γαϊδουριές σου, ή μιλάς έτσι για να δημιουργήσεις απόσταση, για να είναι πιο εύκολος ο αποχωρισμός; Έχει σημασία να ξέρω την αλήθεια.”

Η Μαριάννα δεν την κοίταζε. Κρατούσε τα αυστηρά μάτια της στο έδαφος. Η σιωπή ανάμεσά τους ήταν βαριά, αλλά ακόμα πιο βαριά ήταν η φωνή της γυναίκας, όταν κοίταξε την κοπέλα στα μάτια και της μίλησε

πικραμένα: "Νομίζεις ότι εγώ αντέχω να σε χάσω; Αν δεν με προλάβουν εκείνες, θα με προλάβει η μεταμόρφωση. Και, τότε, θα σε ξεχάσω εντελώς. Οτιδήποτε κι αν προσπαθήσουμε να κάνουμε, ο αποχωρισμός είναι αναπόφευκτος.

Χωρίς να ενδιαφέρεται να σκουπίσει τα δάκρυά της, η κοπέλα την έσφιξε στην αγκαλιά της ανυπόμονα. "Θα μείνω δίπλα σου! Δεν σε αφήνω, θα μείνω δίπλα σου ως το τέλος." Η γυναίκα προσπάθησε να πει κάτι, αλλά η κοπέλα βρισκόταν σε ένταση. Σηκώθηκε όρθια απότομα. "Θα τις πολεμήσω. Δεν θα τις αφήσω να σε πλησιάσουν. Και, μετά, θα δούμε τί θα κάνουμε."

"Θα τις πολεμήσεις με τέσσερις σφαίρες;" ρώτησε εκείνη με νόημα.

"Θα-" έχασε τα λόγια της. "Θα- δεν-" ο λυγμός επέστρεψε. Σταμάτησε να προσπαθεί να μιλήσει και κοίταξε με γουρλωμένα μάτια στο πουθενά. "Δεν- δεν ξέρω τί άλλο να κάνω."

Αμέσως άκουσε από τα ψύχραιμα χείλη της Μαριάννας εκείνο που δεν ήθελε ούτε να σκεφτεί όλη εκείνη την ώρα. "Ξέρεις τί πρέπει να κάνεις."

Δεν ήθελε ούτε καν να αναγνωρίσει την ύπαρξη της πιθανότητας. "Όχι, όχι σε παρακαλώ. Μη μου-"

Η γυναίκα τη διέκοψε στα γρήγορα, αλλά τα λόγια της δεν ήταν πια αυστηρά, ούτε θυμωμένα. Ήταν τα λόγια μιας γυναίκας που είχε αποδεχτεί το αναπόφευκτο και είχε αποφασίσει να αποχαιρετίσει την αγαπημένη της.

"Θέλω να πεθάνω όσο ακόμη σε θυμάμαι και σ' αγαπάω. Θέλω το τελευταίο που θα ακούσω να μην είναι τα μανιασμένα ουρλιαχτά τους, αλλά η δική σου γλυκιά φωνή, η φωνή που με κοίμιζε τις νύχτες και με ξυπνούσε όταν ξημέρωνε. Με το πρόσωπό σου και με τα μάτια σου πάνω μου, έτσι θέλω να πεθάνω. Τα χρόνια που ζήσαμε μαζί, με εκείνα τα χρόνια θέλω να φύγω. Αγάπη μου, μην με αφήσεις να γίνω σαν εκείνες."

Η Δανάη ξανάπεσε πάνω της, απελπισμένη και πανικόβλητη. "Όχι. Όχι, γλυκιά μου σε παρακαλώ, όχι, όχι!"

Δυνατή έκρηξη από το βάθος. Φριχτά ουρλιαχτά και γρήγορα ποδοβολητά ακολούθησαν και γίνονταν όλο και εντονότερα. Η Δανάη σηκώθηκε τρομαγμένη και κοίταξε πέρα από τα βράχια.

“Έρχονται!” φώναξε η Μαριάννα. “Κάν' το. Καν' το γρήγορα και τρέξε!”

Η κοπέλα είχε παγώσει στη θέση της. Κοίταζε μία την ορδή που έτρεχε αγριεμένη κατά πάνω τους και μία τη γυναίκα. Στο τέλος τα έχασε και κόλλησε το βλέμμα της στα βράχια, χαμένη.

“Γρήγορα!” της ξαναφώναξε η άλλη.

Ήταν αδύναμα τα λόγια της, κουρασμένα από την απόγνωση. “Δεν μπορώ, μωρό μου, δεν μπορώ. Δεν μπορώ να το κάνω.”

Η Μαριάννα προσπαθούσε βιαστικά να βρει κάποια άλλη λύση. “Δώσε μου το πιστόλι και φύγε. Θα προσπαθήσω να το κάνω εγώ” αν και ήξερε πως μάλλον θα ήταν ανίκανη να το κάνει μόνη της, αφού από ώρα ένιωθε τα άκρα της να βαραίνουν όλο και περισσότερο.

“Σου είπα ήδη: δεν θα σε αφήσω. Ούτε και πρόκειται να σε εγκαταλείψω μόνη σου για να κάνεις κάτι τέτοιο.”

Οι φριχτές κραυγές της ορδής όλο και δυνάμωναν. Οι τριγμοί του εδάφους όλο και πλήθαιναν. Η φρικαλέα μάζα πλησίαζε.

“Τότε, μαζί” είπε απαλά η γυναίκα. “Ας τραβήξουμε τη σκανδάλη μαζί.”

Η σιωπή που ακολούθησε ήταν ογκώδης, σαν να είχε πλακώσει ακόμα και τη φασαρία της ίδιας της ορδής για μια στιγμή. Κοιτάχτηκαν. Γνώριζαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Πράγματι, ας το κάνουν μαζί.

Η κοπέλα γονάτισε πάνω από τη γυναίκα. Κι οι δυο τους ήταν σιωπηλές. Κι ούτε που νοιάζονταν πια για τη μανία και για τα δόντια της ορδής. Έβγαλε το πιστόλι από τη ζώνη της κι αμέσως άλλη μια παλάμη αγκάλιασε τη δική της, για να το κρατήσουν μαζί. Αργά, πολύ αργά, μετακίνησαν την κάνη του όπλου και την ακούμπησαν στο κεφάλι της Μαριάννας. Μαζί. Τα δάκριά της έπεσαν στο πρόσωπο της γυναίκας κι αναμείχθηκαν με τα δικά της. Πλησίασε τα χείλη της στα δικά της και φιλήθηκαν. Φιλήθηκαν για όσα περισσότερα δευτερόλεπτα μπορούσαν, καθώς οι φρενιασμένες στριγκλιές της ορδής ακούγονταν πεντακάθαρες τώρα πια.

Δυνατός κρότος. Εκκωφαντικός. Μια λάμψη τις τύλιξε κι αμέσως χάθηκε. Η σκανδάλη τραβήχτηκε. Η γυναίκα είναι νεκρή. Με άδεια μάτια, σαν υπνωτισμένα, η Δανάη σηκώθηκε όρθια. Τις βλέπει, πέρα από τα

βράχια. Φτάσανε. Την είδανε. Έρχονται. Με σταθερά βήματα, χωρίς να κοιτάξει πίσω, έφυγε πέρα από τα βράχια, βαδίζοντας προς εκείνες για να τις συναντήσει. Πυροβολισμός. Τα ουρλιαχτά των τεράτων δεν χαμηλώνουν. Ακούγονται σώματα να πέφτουν πάνω σε σώματα. Περισσότερα ουρλιαχτά. Πυροβολισμός. Μανιασμένες τερατώδεις φωνές. Σιχαμένες, άναρθρες κραυγές που γνωρίζουν μονάχα να κατασπαράζουν. Η ορδή δεν σταματά. Πυροβολισμός.

Φλεγόμενος Ορίζοντας

Είκοσι δύο χρόνια πριν από το περιστατικό του Αμηντίτ, το οποίο δίχασε την Τεχνοεκκλησία και επέφερε το Σχίσμα, οι Δέκα Χιλιάδες προσγειωνόταν στον κρυστάλλινο πλανήτη Μισία, στο αστρικό σύστημα του Ιμέμ.

Η ξεχωριστή αυτή ομάδα, με τα μέλη της προσεκτικά επιλεγμένα από τα τάγματα του στρατού των Νέων, είχε αναλάβει να αντιμετωπίσει τους Λευκούς Πειρατές, τους πιο διαβόητους λαθρεμπόρους νανοσκευασμάτων σε ολόκληρο το αστρικό σύστημα του Φιλσαμίρ.

Για δύο εβδομάδες συγκρούονταν αλύπητα οι δυνάμεις τους μέχρι που τα κύρια μάχιμα σώματα και των δύο πλευρών είχαν εξοντωθεί. Κουρασμένοι από τις επαναλαμβανόμενες μάχες, με το ηθικό διαλυμένο από το θάνατο παντού γύρω τους και τα φρέσκα πτώματα ως καθημερινή συντροφιά, οι διασκορπισμένοι εναπομείναντες πολεμιστές αναζητούσαν ο ένας τον άλλο.

Μια τελευταία μάχη. Αυτό ήταν το μόνο που τους έδινε δύναμη για να συνεχίσουν. Αυτό είχε απομείνει πια στη ζωή τους. Το όριο ανάμεσα στο σωστό και το λάθος είχε ξεθωριάσει μετά από δύο εβδομάδες ασταμάτητων σκοτωμών. Οι όροι 'στρατιώτης' και 'λαθρέμπορος' είχαν χάσει πλέον τη σημασία τους. Η δόξα που περίμεναν όταν προσγειωνόταν, ορθωμένοι και περήφανοι οι στρατιώτες της Μεγιδδούς, ήταν τα κομμένα κεφάλια των εχθρών τους. Ήταν οι λεπίδες στα ίδια τους τα χέρια, που στρίβανε βαθιά μέσα στα σπλάχνα των λαθρεμπόρων. Ήταν οι ριπές λέιζερ που έκαιγαν τα σώματα των Λευκών Πειρατών, εξαΰλωναν τα μάτια τους και άφηναν τα τσουρουφλισμένα τους πτώματα να πέσουν στο έδαφος ως άχρηστες σάρκινες μάζες, βιολογικά σκουπίδια που πριν λίγο ήταν σώμα και πνεύμα.

Από την άλλη πλευρά της σύγκρουσης, η κυριαρχία που ονειρευόταν οι Λευκοί Πειρατές στο σύστημα του Ιμέμ ήταν πια όχι μόνο χωρίς ελπίδες αλλά τώρα έπρεπε να αγωνιστούν ως τον τελευταίο, αν ήθελαν να συνεχίσουν να υπάρχουν ως οργάνωση. Η εμπροσθοφυλακή τους είχε θεριστεί, ο αρχηγός τους είχε στείλει μια ριπή λέιζερ ανάμεσα στα μάτια του και οι λίγοι που απέμειναν ήταν κυρίως μηχανικοί και επιστήμονες. Χωρίς ικανό πολεμικό δυναμικό, με μόνη τους ελπίδα την ανασύσταση της οργάνωσης και

τη θέση του αρχηγού (την οποία ο καθένας ήθελε για τον εαυτό του) μετά το τέλος της μάχης, οι Λευκοί Πειρατές είχαν αποφασίσει να εξαλείψουν την απειλή που είχε προσγειωθεί στη Μισία πριν τους αφανίσει ολοκληρωτικά.

Καθώς το τέλος της μάχης ήταν κοντά και οι στρατοί ήταν ουσιαστικά αποδεκατισμένοι, ένα μεταγωγικό καμάτ πλησίαζε στο τελευταίο φυλάκιο, λίγες δεκάδες μέτρα μακριά από το αρχηγείο της βάσης Σόρλας. Μέσα στο, βαριά θωρακισμένο, όχημα βρισκόταν μόνο δύο άντρες από τους δεκαοχτώ που μπορούσαν να επιβιβαστούν συνολικά.

"Αυτό ήταν. Σταμάτησε πίσω από την αριστερή τσιμεντένια προεξοχή για να κρύψουμε το καμάτ" είπε ο Αλέξανδρος στο Φίμμερπο.

Ο Αλέξανδρος Μένειπος ήταν ταγματάρχης του σώματος ξηράς των Νέων και ο Φίμμερπος Τένσιος ήταν ένας απλός στρατιώτης. Όμως, οι βαθμοί στη Μισία είχαν πάψει από καιρό να ισχύουν, έστω και για την τιμή της ιεραρχίας. Τα παράσημα και τα διακριτικά στις στολές τους είχαν κρυφτεί, θαμμένα κάτω από το αίμα των εχθρών τους, λερωμένα από τα εντόσθια που με τα χέρια τους είχαν τραβήξει έξω από τις κοιλιές των πειρατών. Δεν υπήρχε χώρος για βαθμούς, περηφάνια ή τιμή, όταν εκσφενδόνιζαν τις διάτρητες λόγχες τους μέσα στα στόματα, στα γεννητικά όργανα και στα μάτια των λαθρεμπόρων.

Κανείς τους δεν ήθελε να το ομολογήσει, αλλά αυτό που τους κρατούσε ενωμένους τώρα πια ήταν ο φόνος. Το ένστικτο για επιβίωση είχε κρυφτεί. Δεν τρέχανε για να ξεφύγουν. Δεν ψάχνανε τρόπους για να αποφύγουν τη μάχη. Αντιθέτως, ανυπομονούσαν να σκοτώσουν ξανά. Μόνο έτσι θα τελείωνε αυτός ο εφιάλτης. Με περισσότερο εφιάλτη.

Κατεβήκανε από το σταθμευμένο όχημα και ετοιμάστηκαν να εισβάλλουν στο φυλάκιο. Ο Αλέξανδρος τοποθετούσε τα βραχέα εκρηκτικά στην πόρτα καθώς ο Φίμμερπος ατένιζε τον ουρανό.

Αφού τοποθέτησε το τελευταίο κομμάτι στο μικρό εκρηκτικό δίκτυο που είχε ετοιμάσει, ο ταγματάρχης κοίταξε το Φίμμερπο. Είχε ακόμα στραμμένο το βλέμμα του στον ουρανό και ήταν ανήσυχος.

"Τι συμβαίνει;" τον ρώτησε βιαστικά.

Ο Φίμμερπος, χωρίς να κατεβάσει το κεφάλι, απάντησε.

“Ο Ιμέμ. Είναι παράξενος σήμερα. Βλέπεις αυτό το πορτοκαλί δαχτυλίδι γύρω του;” είπε κι έδειξε προς το άστρο.

Ο Αλέξανδρος ύψωσε το βλέμμα.

“Ναι, το βλέπω. Τι έχει;” είπε χωρίς να έχει ιδέα από αστροφυσική.

Ο Φίμμερπος κάρφωσε το βλέμμα στον ταγματάρχη, παίρνοντας ένα πολύ σοβαρό ύφος.

“Δεν έπρεπε να είναι εκεί!” είπε και τα λόγια του ακούστηκαν σαν απειλή. Επανέφερε το βλέμμα στον ουρανό.

“Μελετάω το διάστημα σε όλη μου τη ζωή, Αλέξανδρε. Έχω πατήσει στο πέτρινο κέλυφος του κομήτη Πράϊου, δύο μέρες πριν συγκρουστεί με τα βουνά του Νούναμικ. Έχω υπολογίσει την κοσμική ροή και τη σκοτεινή συχνότητα του Κενάριου νεφελώματος. Αλλά, αυτό; Δεν έχω την παραμικρή εξήγηση ή πιθανολογία για το τι στα κομμάτια είναι.”

Ο Αλέξανδρος δυσκολευόταν να καταλάβει.

“Χρειάζεται οπωσδήποτε να είναι κάτι;”

“Η άγνοια είναι στ’ αλήθεια ευτυχία” σκέφτηκε ο Φίμμερπος. Αλλά, καθώς δεν ήξερε πράγματι τι συμπέρασμα να βγάλει για το άγνωστο αυτό φαινόμενο που λάμβανε χώρα γύρω από τον Ιμέμ, είπε μόνο αυτό για το οποίο ήταν σίγουρος.

“Ξέρω μόνο ότι αυτό το πράγμα δεν είναι καλό. Δεν ξέρω τι είναι και τι κάνει εκεί, αλλά δεν μου αρέσει καθόλου.”

Ο Αλέξανδρος έστρεψε στα γρήγορα τα μάτια προς την πόρτα του φυλακίου και ενεργοποίησε τον πυροκροτητή στο χέρι του. Η πόρτα έσκασε και τινάχτηκε προς τα μέσα.

“Αρκετό χρόνο χάσαμε. Ετοιμάσου” είπε στο στρατιώτη.

Με τα όπλα φορτισμένα τρέξανε στο διάδρομο του φυλακίου. Μέχρι να φτάσουν στην άλλη άκρη, μπροστά στα παράθυρα, συναντούσανε μόνο πτώματα.

“Μας πρόλαβαν άλλοι δικοί μας. Πάμε να ελέγξουμε το αρχηγ-” ξεκίνησε να λέει ο Αλέξανδρος, δείχνοντας το αρχηγείο μέσα από τα παράθυρα, αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Μια απρόσμενη σεισμική δόνηση τράνταξε την περιοχή.

Χάσανε κι οι δύο την ισορροπία τους και ξαπλωθήκανε στο πάτωμα.

"Έκρηξη;" ρώτησε ο Φίμμερπος, καθώς στηριζόταν στα γόνατα και σηκωνόταν όρθιος.

"Δεν νομίζω" απάντησε ο Μένειπος που είχε ήδη κολλήσει στο παράθυρο, παρατηρώντας το αρχηγείο απέναντι. Χωρίς να πάρει το βλέμμα του από εκεί, συνέχισε.

"Κάτι είδα πριν ταρακουνηθούμε. Νομίζω πως στο αρχηγείο βρίσκεται ο ίδιος ο Σόρλας Τάναρ με τον εσώτερο κύκλο του."

"Πάμε;" έκανε ανυπόμονος ο Φίμμερπος και ξεκίνησε να προχωράει προς την έξοδο.

"Όχι, περίμενε" τον σταμάτησε ο ταγματάρχης. "Αν ο Τάναρ είναι εκεί, ποιος ξέρει πόσους έχει μαζί του. Ας στήσουμε έναν εντοπιστή κινήσεων για να ελέγχει την πύλη του αρχηγείου κι ας περιμένουμε."

Μετά από περίπου είκοσι λεπτά οι δυο πολεμιστές καθόταν μπροστά στην κονσόλα ελέγχου του φυλακίου, αναμένοντας το σήμα συναγερμού του εντοπιστή.

Δεν είχαν και πολλά να κάνουν για όση ώρα περιμένανε.

"Πού θα πας όταν τελειώσουμε από εδώ;" ρώτησε το στρατιώτη ο Αλέξανδρος. Δεν τον ένοιαζε να μάθει στ' αλήθεια. Ήθελε μόνο να πιστέψει ότι θα έφευγαν από εκεί στο τέλος. Είχε ανάγκη να ζήσει, για λίγο, μέσα σε ένα κόσμο όπου το τέλος δεν θα ερχόταν σε ένα στενό φυλάκιο, ανάμεσα σε νεκρούς στρατιώτες, επάνω στον ξεχασμένο αυτό πλανήτη.

Ο Φίμμερπος είχε την ίδια ακριβώς ανάγκη. Δεν έχασε την ευκαιρία.

"Θα πάρω άδεια για δέκα μέρες, επιπλέον της τιμητικής φυσικά. Θέλω να επιστρέψω στο εργαστήριό μου, στο γραφείο μου. Εσύ;"

"Θα τρέξω στην κοπέλα μου. Ούτε θυμάμαι πια πόσο καιρό έχω να δω την Εύστη. Τρεις μήνες; Τέσσερις; Θα μείνω δίπλα της μέχρι την τελευταία μέρα αδείας!"

Η διάθεσή του είχε βελτιωθεί όσο σκεφτόταν την Εύστη. Για λίγες στιγμές η σκέψη του έφυγε μακριά από τα πτώματα, τους φόνους και τα λέιζερ. Η μοναδική εικόνα στο μυαλό του ήταν τα καστανά της μάτια. Τα κατακόκκινα, κοντοκουρεμένα μαλλιά της με το λεπτό ασημένιο πιαστράκι

που τα μάζευε πίσω και σχημάτιζε μια μικρή κοτσίδα. Θυμήθηκε το χαμόγελό της και τα λεπτά, αχνά, δειλά ροζ χείλη της.

Παρασύρθηκε και, για λίγα δευτερόλεπτα, χαμογελούσε. Το βάρβαρο πολεμικό κτήνος είχε εξαφανιστεί μέσα του, έστω για λίγο.

Και, καθώς οι δυο άντρες ατενίζανε το μέλλον και την τόσο επιθυμητή ασφάλεια και την ηρεμία τους, ακούστηκε ο χαμηλός συναγερμός του εντοπιστή.

"Ο Σόρλας" είπε βιαστικά ο Αλέξανδρος και πετάχτηκε όρθιος, ετοιμάζοντας το όπλο του. Ο Φίμμερπος τον ακολούθησε σχεδόν αμέσως, ψάχνοντας για χειροβομβίδες ευρείου πλάσματος στις τσέπες του. Τα κτήνη είχαν επανέλθει και ήταν έτοιμα για περισσότερους σκοτωμούς.

Όρμησαν έξω από την ανατιναγμένη πύλη του φυλακίου και κολλήσανε στο πίσω μέρος του καμάτ, προσπαθώντας να φτάσουν σιγά-σιγά στην τσιμεντένια προεξοχή και να παρατηρήσουν τον εχθρό.

"Δεν θα ήταν προτιμότερο να μέναμε μέσα και να τους πυροβολούμε από τα παράθυρα;" ψιθύρισε ο Φίμμερπος στον ταγματάρχη.

"Όχι. Τα αρχηγεία των Λευκών Πειρατών είναι πάντα εξοπλισμένα με ρουκετοβόλα για να ρίχνουν τα αεροσκάφη μας. Με μια βολή θα μας κάνουν σκόνη."

"Τότε να πάρουμε το καμάτ" πρότεινε ο στρατιώτης.

"Φίμμερπε, σύνελθε! Ένα από τα πιο αποτελεσματικά όπλα των πειρατών είναι ο ηλεκτρομαγνητικός τους παλμός! Οι καταραμένοι οι Βοριστές τούς τον πουλάνε. Θα έρθει και για εκείνους η ώρα κάποτε."

Σκέφτηκε στα γρήγορα και αποφάσισε.

"Πες μου πόσοι είναι. Θα χρησιμοποιήσουμε συστοιχία γυάλινων οίλων και θα τελειώσουμε εύκολα."

Ο Φίμμερπος ξαφνιάστηκε.

"Μα οι γυάλινοι οίλοι είναι πειράματα ινσκ!"

Ο Αλέξανδρος την περίμενε τέτοιου είδους αντίδραση.

"Δεν είναι όλα τα πειράματα ινσκ αποτυχημένα, συνάδελφε." είπε με ύφος.

Ο Φίμμερπος ήξερε πως δεν ήταν ώρα για συζήτηση. Έβγαλε το κεφάλι του έξω από τον τσιμεντένιο τοίχο κι έριξε μια γρήγορη ματιά στην πύλη του αρχηγείου, τρία δευτερόλεπτα πριν μια κίτρινη ριπή λέιζερ τον αναγκάσει να κρυφτεί ξανά.

"Τουλάχιστον δεκαπέντε."

"Εντάξει" είπε ο Αλέξανδρος και άρχισε να ετοιμάζει τους οίλους. Απόθεσε στο χώμα, όσο πιο κοντά γινόταν στη γωνία του τοίχου, για να το δουν οι πειρατές όταν θα ήταν η ώρα, ένα μικρό σιδερένιο τρίποδα με μια γυάλινη σφαίρα κολλημένη επάνω, διαμέτρου το πολύ είκοσι εκατοστών. Πίεσε με δύναμη το επάνω μέρος της σφαίρας. Από διάφανη που ήταν, η σφαίρα πήρε ένα γαλάζιο-μωβ χρώμα. Μικρές, λεπτές κίτρινες φωτεινές κορδέλες αναδύθηκαν από το γυάλινο σώμα και το περιτριγύριζαν με μεγάλη ταχύτητα.

Οι δύο πολεμιστές τρέξανε αμέσως πίσω, στην ασφάλεια του φυλακίου. Κάθε ένα από τα ποδαράκια του τρίποδα εμφάνισε μια μικρή, στρογγυλή τρύπα από όπου άρχισε να αναδύεται γαλάζιος καπνός. Ο καπνός απλώθηκε γρήγορα σε μια έκταση σχεδόν κυκλική γύρω από τη συσκευή και είχε εμβαδό δεκατέσσερα τετραγωνικά μέτρα. Ήταν αδύνατο να μη τον προσέξουν οι πειρατές.

Δυνατά βήματα γέμισαν το χώρο έξω από το φυλάκιο. Αμέσως μετά, ομιλίες. Ησυχία. Και, ξαφνικά, τρομαγμένες φωνές. Ουρλιαχτά. Οι ήχοι που κάνουν τα σώματα όταν πέφτουν άψυχα στο έδαφος. Και, τέλος, σιωπή. Ο ιερός μανδύας του θανάτου.

"Ωραία. Αυτό ήταν" είπε ήσυχος ο Αλέξανδρος. "Τώρα, τρέχουμε στο αρχηγείο, καθαρίζουμε όσους έχουνε μείνει και στέλνουμε σήμα στους δικούς μας να έρθουν να μας πάρουν από εδώ."

Έξω από το φυλάκιο είδανε τα αφυδατωμένα, άψυχα σώματα των λαθρεμπόρων. Ανάμεσά τους κι ο περιβόητος Σόρλας Τάναρ. Η συσκευή με τον τρίποδα έστεκε άχρωμη και, πλέον, άχρηστη στο κέντρο του μακάβριου κύκλου.

Μέσα στο αρχηγείο δεν βρήκανε κανέναν άλλο. Ανακουφισμένοι, ακουμπήσανε τα όπλα σε μια άκρη και ο Φίμμερπος έθεσε την τηλεοθόνη

στον καρπό του σε πλανητική εμβέλεια, έτοιμος να στείλει σήμα για αναφορά αποπεράτωσης αποστολής και ασφαλή μετάβαση πίσω στη Μεγιδδώ.

Δεν πρόλαβε. Το έδαφος σείστηκε ξανά. Ξαπλώθηκαν και πάλι στο πάτωμα, ανάσκελα. Ο σεισμός σταμάτησε. Ξαφνικά, δυσκολευόταν πολύ να αναπνεύσουν. Πανικοβληθήκανε. Τρέξανε έξω από το κτίριο, αναζητώντας οξυγόνο. Ο ορίζοντας στο βάθος φλέγονταν. Ο ουρανός ήταν κατακίτρινος. Το οξυγόνο ανύπαρκτο. Πέσανε στα γόνατα, φοβισμένοι και απελπισμένοι. Πάλευαν για αναπνοή.

Με τα μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο, κοιτάζανε τις φλόγες στο βάθος, που πλησιάζανε.

Πρώτος έφυγε ο Φίμμερπος. Το κουφάρι του έμεινε κοκαλωμένο με το πρόσωπο πεσμένο ίσια στο έδαφος και τα χέρια στο λαιμό του, από την αγωνία του να ανασάνει.

Ο Αλέξανδρος πρόλαβε να καλέσει την Εύστη από την τηλεοθόνη στον καρπό του. Ήταν ξαπλωμένος στο πλάι, με τα μάτια του καρφωμένα στην οθόνη.

"Αλέξανδρε; Αγάπη μου!" φώναξε χαρούμενη η κοπέλα όταν απάντησε στην κλήση και είδε το πρόσωπό του.

"Τελειώσατε, μωρό μου; Πότε επιστρέφεις;" ρώτησε πανευτυχής.

Δεν μπορούσε να της απαντήσει. Μετά βίας έβρισκε τη δύναμη να παραμείνει ζωντανός. Ήθελε απλά να τη δει για μια τελευταία φορά.

Οι φλόγες πλησίαζαν. Το μόνο που τον κρατούσε ακόμα στη ζωή ήταν η εικόνα της, το πρόσωπο της. Τα μάτια της.

Προσπάθησε να χαμογελάσει. Αλλά οι μύες του παρέμειναν ανέκφραστοι. Οι φλόγες είχαν πια φτάσει. Για μια στιγμή, ακουγόταν οι ανήσυχες λέξεις της γυναίκας, το μπέρδεμά της, η φωτιά που έτριζε επάνω στο έδαφος.

Την επόμενη στιγμή, οι φλόγες τον πήρανε.

Δύο μήνες αργότερα, οι επιστήμονες της Μεγιδδούς είχανε καταλήξει: αστρικός νιχιλισμός. Μοναδικό, στο είδος του, φαινόμενο. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, ο Ιμέμ είχε μεταλλαχθεί σε φασματικό άστρο. Σε ολόκληρο το σύστημά του, οι ατμόσφαιρες όλων των πλανητών κάηκαν μέσα

σε ελάχιστα λεπτά. Ένα ολόκληρο αστρικό σύστημα πέθανε μέσα σε μια στιγμή του κόσμου.

Αλλά, τα αστέρια του ουρανού είναι τόσα, ώστε πάντα να υπάρχουν μερικά ακόμη. Κι έτσι, η Μεγιδδώ επέστρεψε γρήγορα στην καθημερινότητά της. Ξέχασε τους Δέκα Χιλιάδες και συνέχισε την ζωή που ήδη είχε στο δικό της αστρικό σύστημα, το Φιλσαμίρ.

Μέχρι να έρθει, τριάντα δύο χρόνια μετά, η σειρά της στην καταραμένη πορεία του Σκοτεινού Γαλαξία.

Η Ονειρεύτρια Των Ατελείωτων Ονείρων

Στο σημείο του ορίζοντα όπου η Φαντασία και η Λάμψη συναντώνται με το πιο ιδιόρρυθμο πάθος της Δημιουργίας βρίσκεται και κοιμάται η Ονειρεύτρια Των Ατελείωτων Ονείρων.

Ακίνητη, γαλήνια και εκθαμβωτική, ξαπλώνει στο πιο φωτεινό στερέωμα του ύψιστου ουρανού. Κανείς δεν έχει μάθει το χρώμα των ματιών της καθώς δεν τα άνοιξε ποτέ˙ ποτέ δεν ξύπνησε. Γεννήθηκε ονειρευόμενη και θα ζήσει ονειρευόμενη, η Ονειρεύτρια Των Λαμπερών Ονείρων.

Το σώμα της˙ αραχνοΰφαντο, κάτω από το λευκό πέπλο που τη σκεπάζει. Τα χέρια της σταυρωτά κάτω από το στήθος της κρατούν μια χρυσαφένια καρδιά. Και κάθε φορά που ένα όνειρο τελειώνει, η Ονειρεύτρια σφίγγει την καρδιά με δύναμη κι εκείνη μεγαλώνει.

Ως τώρα, τρεις φορές έχει μεγαλώσει η καρδιά, μία για κάθε δέκα χρόνια. Και σε οκτώ χρόνια ξανά τα όνειρα πάλι θα τελειώσουν και θα αρχίσουν μέσα στην ίδια στιγμή. Και μέσα σε κάθε στιγμή φωτός είναι που η γυναίκα ονειρεύεται μια ολόκληρη ζωή. Και είναι σαν ένα χνούδι από τα σύννεφα του ουρανού η κάθε μία ζωή που ονειρεύεται η Ονειρεύτρια Των Ακατόρθωτων Ονείρων.

Πόσες ζωές έχει ονειρευτεί σε αυτά τα χρόνια; Πόσους ουρανούς; Πόσους κόσμους; Πόσες ψυχές έχουν περάσει από την καρδιά της και πόσοι άνεμοι έχουν χαλάσει τα μαλλιά της; Κι αν τα δέντρα, που ανάμεσά τους περιπλανιέται, είναι οι επιθυμίες της, τότε ο καταγάλανος ουρανός που στέκει από πάνω τους είναι η στοργή με την οποία αγκαλιάζει όσα εκείνη αγαπάει και όλα όσα την αγαπάνε. Κι όταν στέκεται χαμογελαστή στην κορυφή ενός βουνού, πιο πάνω κι απ’ τα αστέρια, εκεί είναι που αν απλώσει το χέρι της μπορεί να αγγίξει την ίδια της τη σκέψη και να φύγει σε καινούρια ζωή.

Το ίχνος του εαυτού της χαράσσει πίσω της τη φωτεινή της πορεία ανάμεσα στα όνειρα. Και η ενέργεια της ζωής της, της κάθε μίας ζωής της, την περικλείει σε κάθε της βήμα, κάθε της δημιουργία. Εκεί που είναι η θέση για το τέλος, η Ιρήνια βάζει πάντα μια νέα αρχή. Κι έτσι, οι κύκλοι των ονείρων της φτιάχνουν ένα σχήμα λαμπερό, ατέρμονο.

Πόσες ζωές έχει ζήσει, άραγε, η Ονειρεύτρια Των Ατελείωτων Ονείρων;

About the Author

Ξεκίνησα να γράφω την άνοιξη του 2002. Από πολύ παλιά, η Φαντασία είναι ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο καταλαβαίνω τον κόσμο. Γεννήθηκα, έζησα και πέθανα (ελπίζω) στις Σέρρες, αν και πραγματική μου πατρίδα είναι η φαντασία μου.

Πριν να ξεκινήσω το γράψιμο, μου άρεσε να σχεδιάζω κόμιξ, τα οποία μερικές φορές μοίραζα στους συμμαθητές μου στο γυμνάσιο και για τελευταία φορά στην πρώτη λυκείου, όταν έφαγα αρκετό δούλεμα ώστε να το κόψω! Το πτυχίο μου είναι στη Γεωπληροφορική-Τοπογραφία και το μεταπτυχιακό μου στην Εφαρμοσμένη Πληροφορική. Για λίγα φρικιαστικά χρόνια παρίστανα τον Τοπογράφο Μηχανικό και αργότερα δούλεψα ως Εκπαιδευτής-Σύμβουλος Πληροφορικής.

Όταν κυκλοφόρησα το πρώτο μου eBook, αντιλήφθηκα ότι ο κάθε βλάκας μπορεί να βγάλει eBook. Το γεγονός αυτό μου έδωσε ελπίδα για το μέλλον. 'Οταν κάποιος αγόρασε ένα eBook μου τρόμαξα τόσο, που μετά το έκανα διαθέσιμο δωρεάν. Οι ιστορίες μου είναι το πιο σοβαρό πράγμα που δημιούργησα ποτέ και όταν γράφω είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις όπου λειτουργώ με σοβαρότητα. Εκτός από το παρόν βιογραφικό, φυσικά.

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Read more at https://nzk.bearblog.dev.